Wilhelm Busch
Scurte povestiri
Mici povestiri
EDITURA LUMINA LUMII
1996
Titlul german:
Wilhelm Busch, Kleine Erzählungen.
© Quell-Verlag Stuttgart
© Traducerea românească: Scurte povestiri.
Editura Lumina lumii, Komtal, Germania 1996
Toate drepturile rezervate
Cuprins
Cuvânt înainte…5
Mici mesageri ai lui Dumnezeu…6
Cântatul aduce victorie…8
Dă-mi o inimă curată şi un duh nou…12
Micul Franz…14
Să avanseze – da! Cuvântul lui Dumnezeu – nu!…17
Decizia…20
Cine se roagă ţinteşte…23
Un chip pierdut…24
Sub dărâmături…26
El nu a vrut dar a trebuit!…29
Puterea Bibliei…32
Un vis…34
Prea târziu…37
Pietrele de pe caldarâm îmi zâmbesc…38
Popilor şi vrăbiilor…41
Numele Iisus…44
Lumină în întuneric…46
Minunat – mai minunat – cel mai minunat…48
La adăpost…51
Fac binele şi nu mă tem de nimeni!…53
A fost frumos…57
Luminează sărmana noastră viaţă!…60
Decepţionaţii…61
Poate să ne izbăvească natura?…65
Cum s-a făcut până la urmă crăciun…68

Înăuntru nu este nicio dragoste!…70
Kem…73
Nu aş vrea să mor aşa…75
Învierea…77
Circul Sarrasani…81
Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva!…84
Cristos sau anticrist…86
Cuvânt înainte

La întrebarea pe care mi-a pus-o într-o zi cineva cu privire la sursa tuturor povestirilor mele nu am găsit decât acest răspuns: în viaţă ţi se întâmplă atâtea.

Şi iată în cele ce urmează câteva din aceste povestiri. Multe din ele au fost tipărite în ultimii cincisprezece ani pe ici colo. Cineva care a citit manuscrisul, punea la îndoială faptul că nişte povestiri scrise înainte de 1939 mai pot avea un mesaj şi în zilele noastre. Las acest lucru la aprecierea cititorului.

Apostolul Pavel spunea odată, că el nu ştie altceva decât pe Cel răstignit. Tot astfel se întâmplă şi cu aceste povestiri. Ele urmăresc un singur scop: să depună mărturie pentru Iisus, Cel răstignit şi Cel înviat.

Essen, Septembrie 1947

Wilhelm Busch, Essen

Mici mesageri ai lui Dumnezeu

Un cântec pe peronul gării – Un miner consolat

Era într-o dimineaţă, cam pe la ora 9. Traversam peronul mare al gării. De mâna dreaptă îl ţineam pe băieţelul meu, iar cu stânga fetiţa, pentru a nu fi luaţi de mulţime.

Hala mare i-a impresionat vizibil pe puştii mei. Murmurul estompat al mulţimii de oameni dădea un ecou confuz. Atunci cei doi s-au gândit să încerce odată dacă vocile lor răsună tot atât de frumos în spaţiul acesta mare.

Zis şi făcut. Când băieţelul, când fetiţa au scos câte un chiot răsunător. Ei se bucurau regeşte de succesul dorit.

Dar un chiot trece repede, şi de aceea plăcerea era de scurtă durată. Pentru a o prelungi, ei au trecut la un cântec.

A început fetiţa, şi băieţelul, cu vocea lui sonoră, i s-a alăturat:

„Nădăjduieşte în Domnul, sufletul meu!
Toate i le spune Lui
El te ajută cu atâta dragoste…!”

Aceasta era bineînţeles o melodie neobişnuită pentru ora nouă dimineaţa, pe peronul gării. Dacă o locomotivă fluieră strident, dacă un vânzător de ţigări îşi lăudă marfa urlând, dacă un tânăr fluiera ultimul şlagăr – nimeni nu-şi întorcea capul.

Dar un cântec duhovnicesc! Pe peronul gării! Cântat cu ecou de două voci luminoase de copii – asta a stârnit atenţia multora. Unii zâmbeau, alţii priveau stânjeniţi, iar alţii dădeau din cap.

Copiilor nu le păsa de toate acestea; veseli ei continuau să cânte:

„Necazul nu poate fi mai mare decât Cel ce-ţi vine în ajutor".

S-a întâmplat ca pe acolo să treacă un miner. A ales acest drum de-a latul gării pentru a ajunge mai repede acasă. Cu mersul său obosit, capul lăsat în jos şi umerii căzuţi, părea că poveri nevăzute îi apăsau pe umeri – sacul de pe spatele său dovedea că el venea din schimb.

Acum cântarea i-a ajuns la urechi. El se opri. Grav a privit spre copii. Părea că ar dori să soarbă în lăuntrul său această cântare:

„… Salvează şi sufletul meu.

O scumpe, Doamne".

Apoi şi-a continuat drumul. Dar parcă mersul lui era altul… de parcă ar fi băut apă dintr-un izvor! şi atunci mi-am dat seama că în prostia şi slăbiciunea lor, copii făcuseră un lucru mare…

După amiază m-a vizitat un oaspete din afară. Omule, mi-a spus el trebuie să-ţi povestesc ceva delicios. Astăzi dimineaţă, când am ajuns în gara principală eram un om închis şi plin de îngrijorări – multe treburi mi-au mers prost – şi cum mergeam aşa întristat prin gară, la urechi mi-au ajuns următoarele cuvinte de cântare

„În toate furtunile, în tot necazul

El te va ocroti.

Credinciosul Dumnezeu".

Acest cântec răsuna prin toată hala gării, de parcă un glas din ceruri voia să-mi vorbească. Cred că erau nişte copii care cântau pe undeva. În mulţime nu am putut să-i văd. Dar am aruncat toate îngrijorările asupra Domnului meu ceresc şi mi-am continuat drumul voios.

Eu însă am alergat la copii mei şi i-am sărutat cu dragoste.

Cântatul aduce victorie

Companie de călătorie diferită şi cum o poţi stăpâni

— Măi, ia te uită ce înghesuială! Peronul uriaşei gări din Frankfurt era arhiplin. Şi când în sfârşit şi-a făcut apariţia trenul

personal pentru direcţia Heidelberg s-a iscat o furtună nemaipomenită.

Ei da, era începutul vacanţelor! Aceste ocazii creează unele perturbaţii furtunoase în călătoriile cu trenul

Împreună cu fraţii şi surorile mele ne-am înghesuit într-un compartiment mare pentru – călători cu bagaje. Cunoaşteţi aceste vagoane – trei locuri pe scaun şi douăzeci de locuri în picioare. Bătrânei noastre mame i-am găsit un loc pe scaun într-un colţ. Noi, ceilalţi, neam aşezat bagajele unele peste altele şi noi ne-am aşezat deasupra lor. Ei da şi iată că trenul a pornit! El se oprea în fiecare haltă. Când te gândeai cât de plăcut este să călătoreşti, gândul se spulbera imediat. Şi nimeni nu mai cobora! Din contră tot mai mulţi se urcau. Aveam senzaţia că toată lumea călătoreşte spre Heidelberg. Pe lângă toate acestea soarele ardea deasupra vagonului încălzit şi supraaglomerat. De acuma nu mai era o plăcere. Nu era de mirare faptul că atmosfera din compartimentul – călători cu bagaje era proastă, ba chiar încordată. Mai lipsea – băţul de chibrit care să ducă la explodarea butoiului cu pulbere. Acest lucru a şi intervenit într-o staţie oarecare în persoana unei femei robuste, care având un copilaş în braţe, dorea să călătorească şi ea cu acelaşi tren.

— Ocupat, urlă un bărbat pe fereastră. Femeia se făcea că nici nu a auzit. Decisă a smucit uşa şi s-a înghesuit în compartiment.

— V-am spus doar că este ocupat! îi spuse bărbatul iritat şi o împingea pe femeie.

— Dar trebuie să merg şi eu cu acest tren strigă ea nervoasă şi se împingea ca să intre. Nu ar fi reuşit acest lucru dacă conductorul nu împingea din afară uşa ca să se închidă.

— Acum s-a terminat conserva de sardele, spuse cineva sec.

Dar omul furios nu gusta umorul. El continua să bombăne întruna. Toţi nervii şi-i vărsa pe biata femeie.

Alţii i se alăturau. Dar şi femeia era bună de gură. Nu rămânea datoare cu niciun răspuns. Şi în curând scandalul era în floare.

De furie, bărbatului i se colorase faţa în roşu spre albastru.

Scandalul căpăta forme tot mai ameninţătoare. Atunci, mama, cu vocea ei cristalină a început să cânte un cântec. Noi am priceput imediat şi am început să ne alăturăm ei. La început mai timizi, apoi cântecul răsuna din opt voci:

„Ieşi afară, inima mea şi caută bucuria în acest anotimp frumos

al verii…”

Cu adevărat, prin cântarea noastră am acoperit scandalul. Oamenii se uitau cu mirare spre noi. Parcă orice faţă întreabă: – Aţi înnebunit?

Dar noi, dacă am început am şi continuat. Şi această cântare frumoasă are multe strofe: „Pomii sunt plini de frunze, Pământul îşi acoperă praful cu un veşmânt verde…”

Într-adevăr, acum câţiva oameni privesc timizi pe geam şi într-adevăr constată că afară se află minunăţia de vară a lui Dumnezeu.

„Pârâiaşele susură prin nisip şi îşi pictează contururile cu sălcii umbroase Câmpiile li se alătură…”

Chiar şi nouă ne place această cântare din ce în ce mai mult. Şi cum se pare – şi oamenilor. Cel puţin acum tac.

„Grânele cresc văzând cu ochii Lucru de care se bucură mic şi mare Lăudând marea bunătate A Aceluia care dăruieşte Diferite lucruri fiinţei umane”. Vai, dar ce urât se uită bărbatul. Şi ce urâcioasă este faţa femeii! Dar acolo unde răsună lauda lui Dumnezeu nu rezistă nici Satana.

„Nici eu nu pot să stau nepăsător Lucrarea măreaţă a lui Dumnezeu îmi trezeşte toate simţurile, şi cânt şi eu cu toată lumea…” Dar cum merge această cântare mai departe? încetul cu încetul faţa încruntată a bărbatului începe să se lumineze şi el se dă puţin de-o parte. Astfel femeia avea mai mult loc şi parcă privea mai bucuroasă lumea. Noi însă cântam şi tot cântam… Cântam pentru eternitate.

„Ce bucurie, ce lumină

Se ascunde oare în grădina lui Cristos?

Ce frumos va răsuna acolo…” Şi în cele din urmă ne-am încheiat cântarea cu strofa serioasă care sună ca o rugăciune:

„Alege-mă ca paradis

Şi lasă-mă să înverzesc în trup şi suflet până la ultima călătorie…”

Ajunsesem la capătul cântării. Atunci dintr-un colţ s-a ridicat un bărbat oferind în tăcere locul femeii: Parcă fiecare se străduia dintr-odată, să fie cât se poate de amabil. Şi iată – curios – situaţia din compartiment a devenit foarte suportabilă. Toată lumea avea suficient loc, iar tensiunea încordată dispăruse. În cele din urmă cineva a sugerat timid:

— Mai cântaţi încă o cântare. Şi noi am început astfel:

„Nădăjduieşte sufletul meu în Domnul". Această cântare o cunoşteam mai mulţi. Întâi murmurau încet şi în curând cântau câţiva de-a binelea, contaminându-i şi pe alţii până când toată lumea cânta. Şi astfel cântam cu toţii până am ajuns la Heidelberg.

Dă-mi o inimă curată şi un duh nou

— Intră.

Preotul se întoarse spre uşă. Puţin agitată intră o femeie robustă. Imediat a început să turuie:

— Aud că nu vreţi să-mi confirmaţi nepoata? Preotul a încercat s-o potolească:

— Mai întâi vă rog să luaţi loc. Aşa! Acum vreau să vă explic în linişte cum stau lucrurile. Vedeţi, nepoata dumneavoastră – parcă după moartea părinţilor ei ea locuieşte la dumneavoastră – este redusă mintal. Ea urmează şi cursurile la o şcoală ajutătoare pentru handicapaţi. Am încercat să-i predau copilului, dar nu a putut să reţină nici măcar o cântare, de catehism, nici pomeneală. În acest caz trebuie să înţelegeţi că nu pot să accept pe acest copil tâmpit, înapoiat la confirmare…

Femeia l-a întrerupt:

— Toate bune şi frumoase, dar acum vreau să vă spun şi eu ceva! Dumnezeu s-a folosit de acest biet copil slab ca de o unealtă, pentru a transforma toată casa noastră.

Cu mirare, preotul îşi ridică privirea:

— Cum s-au petrecut lucrurile?

— Nu ştiu dacă ştiţi că noi avem o gospodărie. Trebuie să recunosc sincer: la noi bântuia un duh rău, uşuratic. După ce a murit sora mea am primit-o pe fetiţa ei la noi în casă. Îmi era milă de ea, sărăcuţa. Prea mult loc nu aveam, dar am mai pus un pat în camera mare, în care dorm cele două fete care ajută în gospodărie. Şi apoi s-a petrecut ceva ciudat. Când în prima seară copilul a mers târziu la culcare împreună cu fetele, şi-a împreunat mâinile şi s-a rugat o singură frază pe care o reţinuse: Doamne, dă-mi o inimă curată şi un duh nou. Ei vă puteţi imagina că cele două fete au început să râdă şi să-şi bată joc de ea. Dar micuţei nu i-a păsat de asta şi a adormit. În dimineaţa următoare ea se ruga cu aceleaşi cuvinte. Iarăşi cele două fete se distrau copios. Dar când în seara următoare micuţa se ruga din nou şi una din cele două fete începu să râdă, cealaltă spuse serioasă:

— Măi, acest copil are dreptate; asta este ceea ce ne lipseşte şi

nouă; o inimă curată. O, Doamne, asta îmi lipseşte şi mie. Mă rog şi eu împreună cu ea!

Şi într-adevăr şi fata se ruga:

— Dă-mi, o Doamne, o inimă curată şi dă-mi un duh nou! Peste trei zile se ruga şi cealaltă pentru un duh nou. Şi acum ştiţi prea bine şi dumneavoastră domnule preot că dacă te rogi să-l primeşti pe Duhul Sfânt, atunci El vine.

Pentru a scurta povestea: fetele mele au devenit cu totul altele. Le-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat că v-aţi schimbat astfel? Atunci ele mi-au povestit totul, şi au spus:

— Dacă nu se schimbă duhul care bântuie în această casă, atunci vom pleca noi. M-am speriat. Ele aveau dreptate. Atunci am început şi eu să mă rog aşa în ascuns. Şi astăzi, situaţia la noi este cu totul alta. Soţul meu participă împreună cu noi la părtăşia de dimineaţă. Unde domina înainte Diavolul, domneşte astăzi Duhul nou al lui Dumnezeu, şi toate acestea s-au petrecut datorită acestui copil.

Preotul a ascultat cu atenţie povestirea:

— Scumpă doamnă, spuse el profund mişcat, copilul va fi confirmat! Amin.

Micul Franz

Micuţul Franz despre care relatează această povestire, este astăzi un bărbat tânăr, bine făcut. El nu se supără că se repovesteşte istorioara şi cred că se gândeşte cu siguranţă la faptul că ea poate fi o lumină pentru unii oameni.

— Şi cei mai răi sunt candidaţi care trebuie confirmaţi îşi încheia bărbatul raportul despre noua mea adunare (biserică).

— Când mergi la ei, ar fi bine să te înarmezi întotdeauna cu un băţ zdravăn.

M-a apucat teama şi nu mă simţeam bine. Iată-mă ca preot tânăr în faţa acestei adunări mari. Dacă omul acela are dreptate, aici domnea o – bandă îngrozitoare. Şi candidaţii ce trebuiau confirmaţi! O, Doamne! Niciodată până acum nu am bătut un tânăr şi ţineam să păstrez această conduită şi pentru viitor. Oare cum îmi va merge?

În dimineaţa următoare, cu inima cuprinsă de teamă mă aflam în faţa – sălbaticilor. Dar în curând am observat că ei se temeau la fel de mult de mine, cum mă temeam şi eu de ei. Atunci am izbucnit în râs şi totul a devenit foarte plăcut.

Oricum – unul dintre ei – micul Franz – lipsea. Când am întrebat de el, printre rânduri a apărut un zâmbet mustăcit.

— Aha – m-am gândit eu – acesta este probabil şeful năstruşniciilor voastre! De aceea sunteţi voi atât de manieraţi, pentru că lipseşte el!

Şi mi-am propus să fiu în gardă faţă de micuţul Franz. Dar micuţul Franz mă boicota. El pur şi simplu nu a apărut. Deci într-o zi trebuia să mă duc să-l caut pe micul Franz.

O casă micuţă, murdară, înnegrită „de funinginea provenită de la uzinele industriale, în apropierea unei – scrumiere a unui mare oraş.

La apelul meu la sonerie mi-a deschis uşa o fată tânără. Ea m-a studiat cu mirare şi fugi înapoi în casă. Din camera alăturată am auzit un geamăt jalnic. Am intrat. O imagine îngrozitoare: pe patul îngust stătea culcată o femeie în ultimul stadiu al hidropiei. O privelişte groaznică.

Şi această biată femeie gemea. A trecut un timp până ce am înţeles ce spunea:

— Bietul meu băiat, bietul meu Franz! Preotul îl bate! O, micuţul meu Franz! Numai eu îl iubesc! Şi eu trebuie să mor…

Eu sunt zdruncinat. Ea se gândeşte numai la copilul ei.

— Eu îl voi iubi pe băiatul dumneavoastră, am spus eu mişcat.

Ea a mai trăit două zile. Două zile în care soţul ei şedea undeva într-o cârciumă.

Două zile în care Cuvântul lui Dumnezeu a intrat în mica căsuţă şi Mântuitorul Iisus a dat unei biete inimi omeneşti pacea Sa. Apoi ea a plecat – acasă. La înmormântare l-am văzut pentru prima oară pe micul Franz. Era un băiat înalt, solid cu o faţă închisă. Aşa cum s-a putut de bine am legat o prietenie cu el. Şi începând de atunci venea adesea de la şcoală la mine şi a devenit tot mai mult prietenul casei. În toate acestea atitudinea lui parcă arăta că între noi există un zid.

Cu puţin timp înainte de paşti era confirmarea. Micuţul Franz se afla într-un grup mare de copii. El avea un aspect deosebit de festiv în costumul său de culoare închisă şi cu gulerul ridicat. Ceea ce se petrecea în locul său, nu puteam să sesizez. Ne despărţea un zid.

O săptămână mai târziu cei care fuseseră confirmaţi participau la cină. Cu o seară înainte am adunat tot grupul pentru a-l pregăti pentru acea oră importantă.

Am procedat astfel: Am atârnat pe perete un tablou pictat de

Steinhausen şi care prezenta imaginea marei cine.

— Copii! le-am spus – acest tablou încă nu este terminat. Imaginea lui se prelungeşte peste ramă. Şi aici este locul vostru. Şi pe voi v-a chemat Mântuitorul la masa Sa. Aceasta este o mare cinste şi o bucurie deosebit de mare. Aşa le-am explicat ritualul cinei. După aceea am mai cântat o cântare şi am plecat liniştiţi acasă.

Eu am fost ultimul care a părăsit sala. În curte se mai afla un grup mic de băieţi.

— Ei, ce s-a întâmplat? i-am întrebat eu. Tăcuţi ei îmi atrăgeau atenţia spre – micuţul Franz. Acesta stătea sprijinit de zid. Lacrimile sclipitoare îi curgeau pe obraji. Băiatul prezenta o imagine jalnică.

— Ce s-a întâmplat cu tine? l-am întrebat eu. Niciun răspuns. Atunci l-am prins pur şi simplu de braţ şi l-am adus la mine în casă.

Aici el stătea plângând în faţa mea şi tăcea.

— Acum, hai spune Franz, ce te apasă? Hai spune-mi! Apoi, suspinând şi bâlbâindu-se el spuse:

— Toţi au voie să participe mâine la cină, numai eu, nu.

— Tu nu? De ce tu nu?

— Eu, eu sunt prea rău! Am fost profund mişcat. Dacă acest băiat încăpăţânat era atât de zdruncinat, problema devenea serioasă. Da, era serioasă. Ceea ce am discutat nu trebuia să afle nimeni. Aceste lucruri nu priveau pe nimeni. Toate acestea erau numai pentru Dumnezeu. Când micul Franz a terminat cu descărcarea inimii sale, iată că se adunaseră păcate cât un munte. Zdruncinaţi am îngenunchеat şi am adus întreaga povară înaintea Domnului Iisus:

— Aşa, Franz acuma trebuie să crezi, că şi tu, chiar şi tu poţi veni la Domnul Iisus.

Niciodată nu voi uita aceasta ceremonie a cinei. Toţi copii păşeau la altar împreună cu rudele lor. Dar apoi a venit Franz. Absolut singur, trecând prin altar el veni spre mine. Mama lui murise. Tatăl zăcea undeva într-o cârciumă. Dar faţa – micului Franz strălucea de bucurie.

Mi-am reamintit de un cuvânt al lui Iisus:

— Tot aşa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni neprihăniţi care n-au nevoie de pocăinţă (Luca 15: 7).

Să avanseze – da! Cuvântul lui Dumnezeu – nu!

Şi cum se termină o asemenea educaţie?

Este groaznic când plânge un bărbat! Ce poate să-i provoace unui bărbat plânsul? Este suferinţa pentru propriul său fiu. Acest lucru poate zdruncina lăuntrul unui bărbat. Suferinţa devine deosebit de amară, atunci când un asemenea bărbat trebuie să spună ca şi tată: este vina mea.

Dar mai bine să vă povestesc cum s-au petrecut lucrurile: pe fiu l-am cunoscut ca mic ştrengar în vârstă de patrusprezece ani. Atunci frecventa orele de studiu biblic pe care le organizasem pentru astfel de băieţi. El participa cu mare bucurie. Precum ogorul arat de plug înghite grăunţele, tot aşa şi inima lui prelua sămânţa bună a Cuvântului lui Dumnezeu. Aşa cum floarea soarelui se roteşte după lumină, tot aşa băiatul se întindea după Iisus şi harul Său.

Apoi a urmat o perioadă, perioada celui de al treilea imperiu, când orele noastre de studiu biblic se găseau în mijlocul bătăliei. Se stârnise o mare furtună împotriva lor. Se explica cum că, nu ar fi necesar şi natural ca băieţii aceştia să se întâlnească la ore de studiu biblic. Iar băieţii continuau să vină, deşi erau batjocoriţi şi luaţi în râs, ba uneori erau chiar ameninţaţi. Băieţii rezistau vitejeşte la aceste atacuri. Ei înţelegeau bine că, pentru Iisus şi pentru Adevăr trebuie să lupţi.

Dar mulţi dintre părinţi s-au îngrijorat. Printre aceştia se număra şi tatăl tânărului meu prieten. El era de părere că poţi să fii şi aşa creştin.

— Nu, i-am răspuns noi – nu există creştinism fără părtăşie cu Cuvântul lui Dumnezeu.

— Da, dar dacă fiul meu se va remarca prin aceasta, şi va fi considerat înapoiat sau chiar prost? Şi el trebuie să avanseze! Trebuie să avanseze în orice caz! Trebuie să-ţi orientezi pânzele după cum bate vântul.

— Dragă domnule, aşa încerca să-i explice conducătorul orei noastre pentru tineret, cu siguranţă că băiatul dumneavoastră trebuie să avanseze! Şi el va reuşi aceasta pentru că este un băiat isteţ. Dacă îl veţi reţine însă să vină la ora noastră de studiu biblic atunci îi veţi lua băiatului suportul…

— Ei na, suportul trebuie să fie în el!

— Nu, greşiţi. Noi nu avem un suport în noi înşine. Numai când un astfel de băiat îl cunoaşte pe Domnul Iisus, atunci el are un suport.

Dar tatăl şi-a impus voinţa. El a reuşit să-şi convingă propriul fiu

să nu mai participe la orele de studiu biblic. Tot mereu ceilalţi prieteni tineri de la ora de studiu biblic îl invitau. Ei nu ştiau ce se întâmplase. Ei regretau numai faptul că acest prieten nu mai venea şi căutau în zadar motive.

Bineînţeles că urmarea a fost că băiatul îşi evita prietenii şi îi ocolea cum putea mai bine. Nu a trecut mult timp şi el şi-a găsit alţi prieteni, cărora aşa un studiu biblic le stătea de mult ca un ghimpe în ochi.

Aceştia s-au bucurat copios de faptul că unul dintre băieţii pocăiţi li s-a alăturat lor. Parola lor era: „Lasă că-l învăţăm noi minte pe ăsta". Şi ei l-au învăţat. Tatăl a observat lucrul acesta într-o vinere mare, când toată familia era pregătită să meargă la biserică.

— Eu nu merg, explică băiatul cu îmbufnare.

— Nu? Oare de ce? întreabă tatăl.

— Totul e o prostie mare, răspunde băiatul.

— Trebuie să ai răbdare, se gândea omul şi-l lăsă pe băiat acasă. Dar după câteva zile se plângea mama:

— Băiatul nostru devine atât de obraznic. Nimic din ce-i spun nu-i este pe plac. Imediat îmi răspunde înapoi.

Tatăl era uimit. Fiul său?! El a fost întotdeauna atât de mândru de fiul său ascultător. Aşa s-a făcut că a vorbit cu el din scurt. Băiatul însă se răzvrătea. Atunci tatăl s-a enervat şi i-a tras – golanului o palmă zdravănă.

Din ziua aceea puntea dintre tată şi fiu era sfărâmată. Ar fi prea mult de povestit întreaga dramă ce a urmat. Băiatul făcea tot ce îi plăcea. El venea târziu acasă şi fuma nespus de multe ţigări. Seri de-a rândul stătea în cinematografe. Ei şi tot aşa…

Nicio pedeapsă nu mai folosea şi nicio ameninţare, totul se agrava tot mai mult. Şi într-o zi a urmat o – bombă. A apărut şeful la care băiatul se afla în ucenicie. Şi acum a ieşit la iveală o poveste urâtă.

Erau acele zile în care bărbatul, cu ochii plini de lacrimi stătea în faţa mea. Bineînţeles să avansezi – de trei ori da! Dar să asculţi Cuvântul lui Dumnezeu – asta nu! Preţul i-a fost prea mare.

Un lucru este cert, că nimic nu este de folos dacă pierzi lucrul cel mai bun: să ne aducem tinereţea la Iisus! Căci:

— Ce i-ar folosi unui om, dacă ar câştiga lumea întreagă şi şi-ar pierde sufletul.

Decizia

Era un băiat straşnic, tânărul ucenic grădinar. El era binevăzut de stăpânirea castelului. Chiar şi personalul de serviciu îl îndrăgea.

Nu era de mirare că tinerii din sat ţineau la el şi îl atrăgeau în distracţiile lor gălăgioase şi sălbatice.

În aceste situaţii el nu se simţea prea bine. El provenea dintr-o familie creştină şi pocăită. Cu multe a-vertizări duioase, mama lui i-a pus în geamantan şi o Biblie.

Dar când Karl cel negru din sat îl chema la dans, toate aceste lucruri erau date uitării. Da, se putea observa foarte bine că Karl cel negru avea o influenţă tot mai mare asupra lui.

Dar în satul acela se mai găsea cineva care se ocupa de tânărul grădinar: era un meşter zidar credincios, pocăit. Şi lui îi plăcea de tânăr. Cu mare întristare privea cum el alunecă tot mai mult spre o viaţă fără Dumnezeu. Aşa se întâmpla că îl invita adesea la el acasă. Şi tânărul grădinar îl vizita cu plăcere. Da, aici el se simţea de fapt mult mai bine decât în preajma camarazilor săi uşuratici. Veselia, bunătatea şi sfinţenia bătrânului îl atrăgeau puternic.

Dar atunci când Karl cel negru îl lua la o partidă de bere, toate acestea se scufundau şi tânărul grădinar se sălbăticea mai mult ca înainte.

Aşa era el hărţuit încolo şi încoace. Dumnezeu şi Satana se băteau pentru sufletul lui. În acest timp el devenea tot mai nestatornic. Chiar şi în munca sa era mai delăsător. El, care înainte era un muncitor destoinic, trebuia să mai înghită câte o dojană.

Şi iată că a urmat o mare sărbătoare populară. O zi mare în viaţa satului! Cu multe zile înainte se aduceau butoaie cu bere. Carusele şi tarabe erau instalate pretutindeni. Fetele vorbeau despre rochii noi, şi băieţii îşi depăşeau conturile financiare.

— Măi, îi spuse Karl cel negru tânărului nostru grădinar, asta trebuie să fie o petrecere straşnică. Cu această ocazie trebuie să ne pregătim toţi banii. Am adunat o societate întreagă. Să punem tot satul în mişcare ca să ţină minte. Cred că participi şi tu?

— Bineînţeles! a răspuns grădinarul.

— Ne vom distra grozav!

Duminica cea mare a venit. Peste tot răsunau cântece, hărmălaie şi chiuituri. Muzica cânta grozav. Feţele tinerilor se înroşeau din pricina alcoolului şi dansului.

Şi în mijlocul vârtejului se afla tânărul nostru grădinar! El este

unul dintre cei mai sălbatici. Dar el se simte ciudat. Cu cât era mai uşuratic şi mai destrăbălat, cu atât mai mult creştea golul din inima lui. Nu, el nu este chiar de loc vesel. Din contră: parcă ar avea o povară pe suflet. Parcă ar vrea s-o scuture. El devine şi mai destrăbălat. În acest timp inima lui se îngreuna tot mai mult.

Şi deodată – stând în faţa unui pahar cu bere şi privindu-i pe cei ce dansau – priveşte tot acest tumult cu alţi ochi. I se pare că este un torent uriaş care aleargă cu zgomot mare spre pierzare veşnică. El, pe care Domnul şi Mântuitorul lui l-a chemat atât de des, el care ştie despre mântuire prin Iisus, el, care cunoaşte calea spre mântuire – el se află în mijlocul torentului de pierzanie.

Nu mai rezista. Sare în sus, îşi împinge scaunul cu zgomot şi se grăbeşte să iasă afară.

El nu mai aude râsetele în urma lui. El nu observă că unii aleargă după el.

El fuge afară din sat, prin câmpuri şi păduri. El nu vede unde se află. În el se petrece o furtună.

— Oare pot şi am voie să mai ies din torentul pierzării? îl întreabă inima sa.

Seara târziu s-a întors în camera sa. A încuiat uşa. Apoi a căzut pe genunchi şi s-a aruncat pe deplin în braţele Mântuitorului său Iisus Cristos. Din acel moment sensul vieţii sale era decis. Nu se sinchisea de faptul că – Karl cel negru a devenit unul din cei mai aprigi duşmani ai săi.

Mai târziu tânărul grădinar deveni învăţător, iar apoi directorul unui mare orfelinat şi al unei şcoli de pregătire a învăţătorilor.

În veşnicie vei afla odată şi numele lui.

Cine se roagă ţinteşte

Zilele acestea am răsfoit din nou documente vechi de familie. Asta este un lucru bun şi util. Astfel îţi cunoşti strămoşii. Totodată profiţi şi de tot felul de alte lucruri. Acum aş vrea să vă povestesc o mică istorioară despre bunicul meu:

Când a plecat la armată bunicul meu Wilhelm era un tânăr voinic. El se bucura de tot timpul pe care-l va petrece – la prusaci. Bineînţeles că şi-a propus imediat să recunoască deschis încă din prima zi, că este un ucenic al lui Iisus.

Acest lucru a tras cu sine unele batjocuri. Colegii lui pur şi simplu nu puteau să înţeleagă, cum un tânăr obraznic, aşa cum era

bunicul, citea în Biblie şi se ruga. Dar mai mult îi deranja faptul că el nu participa la anumite acţiuni. Asta i-a atras numeroase porecle: Morocănosul, Căutătorul de apă, ş.a.

El însă căpăta zilnic putere, curaj şi bucurie citind din Biblie. Toate ocările şi batjocurile le suporta cu o linişte prietenească.

După o jumătate de an a urmat o probă de tragere. Fiecare din companie trebuia să tragă de trei ori la ţintă. În sfârşit veni şi rândul lui Wilhelm.

Înainte de aceasta a vorbit în sine, fără să mişte buzele, cu Domnul lui în următoarea rugăciune:

— Dacă doreşti să mă înalţi astăzi, după ce am îndurat din pricina ta atâta dispreţ, nu am dragă Doamne nimic împotrivă. Dar facă-se voia Ta!

El ochi liniştit. Acum a sărit cocoşul. Pac! Glonţul a intrat chiar în centru.

— Formidabil, zise locotenentul supraveghetor, aşa o ochire bună n-a mai văzut de mult!

Wilhelm îşi pregăteşte a doua tragere. Dar, nu numai puşca ci şi pe sine însuşi, spunându-şi în tăcere:

— Doamne, întăreşte-mă! Liniştit apasă acuma pe trăgaci şi iarăşi glonţul a nimerit în cercul negru.

— Hai, încă odată, ce se întâmplă cu tine? Poţi să faci ravagii!

Wilhelm încarcă al treilea glonte în armă. Glonţul străpunge din nou cifra 12.

— Dar asta nu este posibil, strigă locotenentul.

— Omule ia dă-mi puşca ta. Ce fel de sculă ai? Acum ocheşte locotenentul cu chibzuinţă, dar în centru, nu ocheşte.

Din acel moment Wilhelm nu mai era o personalitate dispreţuită ci, una preţuită.

De ce ţintim atât de puţin, de ce reuşim atât de rar, de ce suntem atât de des ghinionişti, de ce uneori toate par a fi împotriva noastră?

În Psalmul 1 găsim un Cuvânt minunat despre un om care găsea plăcere în Legea Domnului şi acela era ca un pom ale cărui rădăcini se află lângă un izvor de apă. Tot ce începe, duce la bun sfârşit. Aceasta va fi o binecuvântare pentru tine.

Un chip pierdut în mare grabă îşi mâncă supa cu care l-am servit. Este un bărbat încă tânăr, o apariţie impunătoare. Dar costumul lui este zdrenţuit şi murdar, pantofii îi sunt rupţi. Toate acestea se

datorează şomajului şi pribegiei. Nu el este vinovat de această situaţie. Dar faţa sa! Trăsăturile încrâncenate, neliniştite trădează viaţa sa dezordonată. Păcatul şi-a brăzdat adânc urmele pe această faţă.

Acum a terminat şi pune lingura jos. „Se ridică încet şi-mi întinde mâna.

— Vă mulţumesc! Şi dă să plece.

Atunci i-am reţinut mâna şi nu m-am abţinut să-i spun:

— Măi omule, dumneata ar trebui să fi întruchiparea chipului lui Dumnezeu! Ce a făcut păcatul din dumneata!

El mă priveşte cu ochi mari şi pleacă. Am plecat şi eu şi am uitat de această mică întâmplare.

Doi ani mai târziu. Eram în vizită într-un mic orăşel din sudul Germaniei. Într-una din zile mi s-a adresat o bătrânică prietenoasă:

— Trebuie să vă spun că mă rog în fiecare zi pentru dumneavoastră şi pentru munca dumneavoastră. O privesc cu mirare.

— Asta este foarte frumos, îi spun – de aşa ceva este nevoie. Dar explicaţi-mi cum de aţi ajuns să faceţi acest lucru?

— Ei da, zise femeia – asta este o întreagă istorie. Vedeţi eu am o mică prăvălie. Aici vin foarte des călători cu maşinile lor şi îşi oferă marfa. De câtva timp vine un călător atât de chipeş şi plăcut care, datorită firii sale liniştite şi serioase mi-a plăcut foarte mult. De aceea l-am invitat într-o zi la o cafea. Când stăteam odată împreună mi-a spus:

— Cred că nu se vede că, cu doi ani în urmă eram un vagabond, total decăzut.

— Da?! i-am răspuns eu cu mirare – cum s-a întâmplat? Şi atunci mi-a povestit cum, pe când era încă tânăr s-a certat cu părinţii, cum a plecat în lume, cum a

— Formidabil, zise locotenentul supraveghetor, aşa o ochire bună n-a mai văzut de mult!

Wilhelm îşi pregăteşte a doua tragere. Dar, nu numai puşca ci şi pe sine însuşi, spunându-şi în tăcere:

— Doamne, întăreşte-mă! Liniştit apasă acuma pe trăgaci şi iarăşi glonţul a nimerit în cercul negru.

— Hai, încă odată, ce se întâmplă cu tine? Poţi să faci ravagii!

Wilhelm încarcă al treilea glonte în armă. Glonţul străpunge din nou cifra 12.

— Dar asta nu este posibil, strigă locotenentul.

— Omule ia dă-mi puşca ta. Ce fel de sculă ai? Acum ochește locotenentul cu chibzuinţă, dar în centru, nu ochește.

Din acel moment Wilhelm nu mai era o personalitate dispreţuită ci, una preţuită.

De ce ţintim atât de puţin, de ce reuşim atât de rar, de ce suntem atât de des ghinionişti, de ce uneori toate par a fi împotriva noastră?

În Psalmul 1 găsim un Cuvânt minunat despre un om care găsea plăcere în Legea Domnului şi acela era ca un pom ale cărui rădăcini se află lângă un izvor de apă. Tot ce începe, duce la bun sfârşit. Aceasta va fi o binecuvântare pentru tine.

Un chip pierdut în mare grabă îşi mâncă supa cu care l-am servit. Este un bărbat încă tânăr, o apariţie impunătoare. Dar costumul lui este zdrenţuit şi murdar, pantofii îi sunt rupţi. Toate acestea se datorează şomajului şi pribegiei. Nu el este vinovat de această situaţie. Dar faţa sa! Trăsăturile încrâncenate, neliniştite trădează viaţa sa dezordonată. Păcatul şi-a brăzdat adânc urmele pe această faţă.

Acum a terminat şi pune lingura jos. „Se ridică încet şi-mi întinde mâna.

— Vă mulţumesc! Şi dă să plece.

Atunci i-am reţinut mâna şi nu m-am abţinut să-i spun:

— Măi omule, dumneata ar trebui să fi întruchiparea chipului lui Dumnezeu! Ce a făcut păcatul din dumneata!

El mă priveşte cu ochi mari şi pleacă. Am plecat şi eu şi am uitat de această mică întâmplare.

Doi ani mai târziu. Eram în vizită într-un mic orăşel din sudul Germaniei. Într-una din zile mi s-a adresat o bătrânică prietenoasă:

— Trebuie să vă spun că mă rog în fiecare zi pentru dumneavoastră şi pentru munca dumneavoastră. O privesc cu mirare.

— Asta este foarte frumos, îi spun – de aşa ceva este nevoie. Dar explicaţi-mi cum de aţi ajuns să faceţi acest lucru?

— Ei da, zise femeia – asta este o întreagă istorie. Vedeţi eu am o mică prăvălie. Aici vin foarte des călători cu maşinile lor şi îşi oferă marfa. De câtva timp vine un călător atât de chipeş şi plăcut care, datorită firii sale liniştite şi serioase mi-a plăcut foarte mult. De aceea l-am invitat într-o zi la o cafea. Când stăteam odată împreună mi-a spus:

— Cred că nu se vede că, cu doi ani în urmă eram un vagabond, total decăzut.

— Da?! i-am răspuns eu cu mirare – cum s-a întâmplat? Şi atunci mi-a povestit cum, pe când era încă tânăr s-a certat cu părinţii, cum a plecat în lume, cum a gustat toată murdăria marelui oraş, cum a căzut treaptă cu treaptă. În cele din urmă a nimerit pe un drum de ţară. Şi aşa mi-a povestit el:

— Într-o zi în călătoria mea, am nimerit într-o casă în care un bărbat mi-a dat să mănânc. Când am vrut să plec el mi-a spus:

— Dumneata ar trebui să întruchipezi chipul lui Dumnezeu! Ce a făcut păcatul cu dumneata?

— Acest cuvânt – povestea el – m-a lovit ca un trăsnet. Ca scufundată într-o lumină stridentă îmi apărea în faţă viaţa mea pierdută. Simţeam mânia lui Dumnezeu cu privire la viaţa mea pierdută. Nu-mi mai amintesc cum am ieşit din casa aceea. Alergam prin străzile marelui oraş, mergând mai departe. Dar zi şi noapte aceste cuvinte nu-mi dădeau pace, până când am găsit în sfârşit pe cineva care m-a ajutat mai departe. El mi-a arătat pe Cineva, la care noi oamenii pierduţi ne putem regăsi prestigiul pierdut: Iisus – Mântuitorul nostru! Aşa mi-a povestit. Apoi mi-a relatat pe scurt cum s-a reîntors la părinţii săi, cum a redevenit un om stimat.

Povestirea bătrânei m-a mişcat profund. Mulţumitor i-am strâns mâna. Şi gândurile noastre s-au îndreptat către toţi acei tineri, care cutreieră dezorientaţi pe străzile lumii.

Sub dărâmături

Cred că prietenul meu Josef nu-mi ia în nume de rău faptul că în cele ce urmează voi relata o povestire despre el. Chiar şi lui îi face plăcere s-o povestească. Şi, la fel ca şi mine şi el este convins că prin astfel de relatări unii pot învăţa lucruri importante.

Eram pe atunci preot într-o regiune minieră. Într-o dimineaţă un bărbat a vrut să stea de vorbă cu mine. Pe firişoarele albastre ce-i brăzdau faţa şi mâinile am recunoscut imediat în el – minerul. Acestea sunt urmele pe care le lasă munca subterană din minele de cărbuni.

— Domnule părinte, îmi spune el – pot să vă relatez o poveste?

— Desigur! Te rog!

— Vedeţi, eu sunt un miner. Apoi mai sunt şi cap de familie şi tată a trei copii. În rest nu mai sunt multe de spus cu privire la mine, decât că sunt un om complet lipsit de Dumnezeu. De Dumnezeu şi de religie nu m-am interesat niciodată de când m-am confirmat, cu excepţia cazurilor când înjur. Doar ştiţi cum pot să înjure minerii. Ei

înjură când intră în subteran, ei înjură când ies din subteran…

Apoi mai trebuie să v-o spun şi pe asta că îmi place să beau şi îmi place să stau în cârciumi. Aşa! Şi iată cum povestea:

— Deci, într-o zi mă aflam în mină. Locul unde mă găseam era îngust şi jos. În timp ce lucram, am auzit deodată nişte scârţâituri şi scrâşnituri ciudate. Speriat mă uit în sus. Dar până să-mi dau bine seama, pietrişul se prăvăleşte peste mine.

Speriat, am mai apucat să strig tare:

— Ah, Doamne…! apoi totul s-a întunecat în jurul meu şi, nu-mi mai aduc aminte de nimic.

Când mi-am revenit, mă găseam cu multe bandaje într-un pat de spital. Încet îmi revin şi sunt mirat că mă aflu aici. De regulă astfel de evenimente sfârşesc în majoritatea cazurilor cu un deces.

Câteva zile mai târziu m-au vizitat colegii mei la spital şi mi-au povestit cum s-au petrecut lucrurile. Unul care se afla în apropierea mea a mai auzit strigătul meu, a chemat repede ajutoare, m-au scos cu lopeţile de sub dărâmături, cu răni grave, dar în viaţă.

Odată, când m-au vizitat colegii din nou unul din ei spuse răzând:

— Măi ce idiot îmi eşti! Şti ce ai strigat acolo în subteran când se prăvăleau pietrele peste tine?

— Ah, Doamne! Am auzit lucrul acesta foarte clar. Ha-ha-ha! Dumnezeu nu a putut însă să te salveze. Dar noi, noi colegii tăi te-am scos de sub dărâmături şi te-am salvat!

Toţi au râs şi am râs şi eu cu ei. Şi m-am îndârjit în privinţa trăirii fără Dumnezeu.

M-am însănătoşit şi am început din nou lucrul. Dar când mă întorc de la schimbul de dimineaţă, după ce mănânc şi mă aşez puţin în pat, atunci – vedeţi – atunci în mintea mea mă sfredeleşte un gând ciudat.

Până în acest punct mi-a povestit. Acum vorbele i se înnoadă. El cade profund pe gânduri.

— Dar despre ce gând este vorba? întrerup eu liniştea ce se aşternuse.

Atunci el izbucneşte:

— Despre asta este vorba! Colegii mei au perfectă dreptate: ei m-au scos de sub dărâmături. Dar asta nu este totul. Dacă ajunge cineva sub dărâmături aşa cum am ajuns eu, atunci în majoritatea

cazurilor el este mort. Iar eu nu sunt mort. Ca printr-o minune am rămas în viaţă. Şi acum mă chinuieşte această întrebare:

— Cine mi-a păstrat viaţa atâta timp sub dărâmături? întrebător el privea spre mine. A trebuit să râd. îl bat pe umeri:

— Măi omule, îi spun eu – dumneata ştii foarte bine acest lucru. Rostiţi numai acel cuvânt. Acesta a fost Dumnezeu. Mâna lui plină de îndurare te-a salvat.

„… în câte nevoi
Nu şi-a întins îndurătorul Dumnezeu
Aripile Sale peste tine?…”

— Da, spuse el – la asta m-am gândit şi eu.

— Dar asta nu este totul, i-am spus eu.

— Crezi că Dumnezeu te-a păstrat în viaţă, pentru ca să-ţi continui modul vechi de a trăi? O, nu! Această salvare este o chemare a lui Dumnezeu pentru tine. Să nu-ţi astupi urechile la această chemare!

Atunci el a sărit în sus:

— Păi tocmai la aceasta cuget mereu. Dar nu ştiu cum să merg mai departe.

Acum era rândul meu să-i arăt cum merg lucrurile mai departe. Am luat împreună o Biblie şi i L-am arătat pe Domnul Iisus.

Din clipa aceea el mergea prin lume ca o fiinţă nouă.

El nu a vrut dar a trebuit!

Povestea unei seri tulburate

— Hans, i-a spune-mi te rog, de fapt cum de ai ajuns la noi?

Bărbatul din faţa mea cu statura lui impunătoare şi umerii laţi mă privi întrebător. A izbucnit în râs.

— Cum s-a întâmplat că am ajuns în cercul vostru de studiu biblic şi în grupa voastră de fraţi… da, dragul meu pastor, asta este o poveste ciudată. Dacă vă face plăcere vă însoţesc câţiva paşi şi vă povestesc.

Eram nerăbdător. De câţiva ani mă străduiam să adun bărbaţi la Cuvântul lui Dumnezeu în acel cartier muncitoresc. Cu siguranţă, acest lucru nu era simplu. La sosirea mea unul m-a luat deja în primire:

— Măi omule ia fă-ţi imediat bagajul şi şterge-o! Aici n-ai nimic de făcut! Cu toate acestea am început această lucrare cu credinţă şi câştigam tot mai mult teren.

Astfel, într-o zi a apărut şi acest Hans şi de atunci el venea cu credincioşie. Ba chiar în curând el a devenit unul din cei mai

sârguincioşi şi aprigi din acea unitate mică de luptă în care ne tutuiam cu toţii.

— Deci, a început el, ce eram în trecut ştii prea bine. Eu am dat din cap afirmativ. Da a fost un om fără

Dumnezeu. La orice beţie serioasă Hans era nelipsit. Cartea de cântări a diavolului, jocul de cărţi era pasiunea lui. Şi de înjurat ştia să înjure de te apuca frica.

— Într-o zi priveam pe fereastră, continuă el povestirea. Era o seară de vară, frumoasă şi caldă. Mă uitam la copiii care se jucau pe stradă. Urmăream femeile care cumpărau una, alta. Am văzut nişte prieteni care mergeau la cârciumă şi m-am gândit imediat dacă să nu-i urmez şi eu – apoi am văzut trecând un mic grup de bărbaţi.

Ştii că locuiesc la parter şi de aceea i-am întrebat, strigând:

— Ei, unde vă duceţi?

— La studiu' biblic! îmi răspunse unul dintre ei. Am rămas mut.

— Ce?! le strigam eu.

— Studiu biblic? Studiu biblic? Acolo merg doar babele şi copii!

— La noi, nu! spune unul şi mă priveşte.

— La noi merg şi bărbaţii la asemenea întruniri! Şi apoi ei şi-au continuat drumul. Eu am râs în urma lor:

— Voi idioţi ai Bibliei!

Dar fi atent. Cum au plecat ei, m-a cuprins o neliniște ciudată. Nu am scăpat de ea toată săptămâna. Când sosea ziua ştiută mă postez în faţa geamului şi privesc: da, iată-i din nou!

În momentul acela am ştiut foarte clar: şi tu trebuie să mergi cu ei!

Dar apoi am râs eu însumi de mine, m-am îmbătat şi i-am batjocorit.

Nu mi-au fost de niciun ajutor toate astea. De fiecare dată când venea ziua cu pricina, mă postam în fereastră şi priveam după ei. Şi de fiecare dată parcă mii de funii mă atrăgeau ca să-i urmez.

Aşa s-au repetat lucrurile timp de şapte săptămâni, în cea de-a opta săptămână mi-am luat căciula din cui şi am mers după ei. Până în sală.

Da, şi aici m-am aşezat într-un colţ. Şi apoi ai venit tu. Aţi cântat, v-aţi rugat şi s-a citit din Biblie. Şi apoi… restul poveştii îl ştii şi tu!

Mirat îmi pun mâna pe braţul lui Hans.

— Ce s-a întâmplat apoi? Eu nu ştiu nimic. Hans mă privi puţin

supărat:

— Ei, apoi ai început să vorbeşti despre mine. Probabil că ceilalţi ţi-au spus la intrare ce fel de om sunt şi că am venit şi eu aici.

Acum a trebuit să râd.

— Nu, Hans, eu nu am vorbit niciodată despre tine. Dar dacă cuvintele rostite de mine te-au afectat, acest lucru nu este decât o dovadă a faptului că Dumnezeu are dreptate atunci când spune:

— Nu este Cuvântul Meu ca un foc şi ca un ciocan, care sfărâmă stâncile?

Un timp ne continuam drumul în tăcere. În sfârşit Hans al meu spune:

— Ce ciudat, se pot explica toate acestea?

— Oh, eu pot să-ţi explic foarte bine aceste lucruri, i-am răspuns eu.

— Explicaţia o găsim în Noul Testament, în Evanghelia după Luca cap. 15. Aici Domnul Iisus ne spune: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, şi pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci şi nouă pe izlaz, şi se duce după cea pierdută, până când o găseşte, şi, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii şi vecinii săi, şi le zice: Bucuraţi-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută. Tot aşa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos ce se pocăieşte…" Hans, pe tine te-a căutat Iisus…

Puterea Bibliei

— Ha, ha, ha, râse omul şi-şi şterse mustaţa.

— Dragă domnule preot, lăsaţi-mă în pace cu creştinismul dumneavoastră. Unul spune una, altul spune alta şi la sfârşit nici nu mai şti ce să mai crezi. Şi astfel mi-am făcut credinţa mea proprie. Crezul meu este următorul: un kilogram de carne de vită face ciorba bună.

Mi-am luat rămas bun. Ca preot parcă ţi se străpunge inima, când la una din vizitele la domiciliu întâlneşti o respingere atât de superficială şi totuşi decisivă, în acest caz orice continuare a discuţiei era de prisos. De aceea am plecat.

Cine poate descrie surprinderea mea fără margini când, cu un sfert de an mai târziu l-am întâlnit din nou pe acest om într-un loc în care nici nu puteam să bănuiesc că-l voi întâlni. Într-o săliţă mica obişnuiam să ţin în fiecare săptămână ora de studiu biblic. Într-una din seri el stătea în primul rând şi m-a salutat dând prietenos din cap.

După terminarea orei de studiu biblic el a venit la mine şi mi-a spus:

— Domnule pastor, am o rugăminte.

— Dacă pot sunt gata să v-o îndeplinesc. Anume?

— Am o cumnată. Ea frecventează o sectă oarecare şi acum are concepţii copilăroase despre Biblie. În permanenţă ea mă urmăreşte cu versetele ei din Biblie. Din păcate nu pot să-i dau nicio replică, pentru că nu cunosc Biblia. De fapt ea este şi o carte greoaie. Dar pentru că vreau s-o pun în încurcătură pe cumnata mea vă rog următoarele! Învăţaţi-mă să citesc Biblia.

Am început să râd.

— Cunoaşteţi abc-ul?

— Sigur că da!

Atunci am scos Testamentul meu de buzunar şi i l-am dat, spunându-i:

— Vreau să vi-l dăruiesc dacă îmi promiteţi, că-l veţi citi în întregime. El mi-a promis lucrul acesta, a luat Testamentul şi a plecat.

Un sfert de an nu am mai auzit nimica despre el. Într-o zi a apărut din nou la mine.

— Ei, l-am întrebat eu – cum v-aţi descurcat cu Biblia?

El a luat o înfăţişare foarte serioasă. Încet şi îngândurat el mi-a explicat:

— S-au petrecut cu mine lucruri foarte ciudate. Am început să citesc. Am întâlnit multe lucruri pe care nu le înţelegeam. Dar pentru că am promis că voi citi cartea în întregime, am continuat. Apoi am găsit multe lucruri care m-au supărat teribil. Parcă era cineva care voia să mă şicaneze. Preferam să arunc cartea de toţi pereţii. Dar pentru că promisesem, am continuat să citesc. Şi apoi am găsit multe lucruri care mă plictiseau. Dar am continuat să citesc. Şi trebuie să spun, că am găsit şi multe lucruri care m-au mângâiat, cum nu a reuşit nimic să mă mângâie. Şi după ce am terminat de citit cartea mi-am spus mie însumi: Dacă ceea ce scrie în cartea aceasta este adevărat şi aceste lucruri sunt adevărate, atunci tu eşti un om pierdut, dacă continui să trăieşti ca şi până acum fără Dumnezeu. Şi apoi în inima mea s-a purtat o luptă fierbinte – până când am dat dreptate acestei Cărţi. Acum ea a devenit baza vieţii mele!

De atunci au trecut mulţi ani. Omul s-a dovedit a fi un bun ucenic al Domnului Iisus, pe care L-a găsit pe paginile Bibliei.

Un vis

A fost odată un om care avea un vis. Şi anume el a visat că a murit şi că se afla în faţa tronului lui Dumnezeu.

Acolo se pare că avea loc o judecată, căci vedea adunată în faţa lui o mulţime de oameni. Unul după altul veneau în faţă. Se deschideau cărţi.

Omul şi-a dus imediat mâna la buzunarul de la piept şi s-a liniştit de îndată ce simţi documentele la locul lor.

În sfârşit îi veni şi lui rândul. Se afla înaintea acestor ochi, care-l priveau atât de serios, străpungându-l. Simţi o uşoară neliniște. Nu şi l-a imaginat pe Dumnezeu în felul acesta, atât de serios, de neclintit, atât de limpede, atât de real. Şi ciudat, tocmai în momentul acesta îşi amintea de o sumedenie de scăpări din viaţa lui, la care nu s-a gândit niciodată până atunci. Şi-a amintit de exemplu, că nu s-a preocupat de Dumnezeu cu seriozitate. Şi-a amintit că nu le-a spus niciodată copiilor săi despre ora aceasta serioasă a judecăţii. Şi-a adus aminte că…

A tresărit. Ochii lui Dumnezeu îl priveau provocator. Atunci s-a descotorosit de starea lui neplăcută, a vârât mâna în buzunarul de la piept, a scos de acolo un certificat şi l-a prezentat triumfător. Era un certificat de botez. Nu era acesta suficient aici? cu siguranţă că, cu aceasta va fi eliberat. De asta era sigur. Un înger i-a luat certificatul, privi în lăuntrul lui şi îl puse tăcut deoparte.

Ochii înflăcăraţi continuau să-l privească pe omul acela. El s-a speriat. Brusc şi-a amintit următoarele: Aici certificatul de botez nu servea ca dezvinovăţire ci, ca învinuire, ca reclamaţie împotriva lui. Căci, oare botezul nu l-a obligat să aparţină cu seriozitate lui Dumnezeu?

Speriat, a băgat mâna din nou în buzunar scoţând un alt certificat. Era certificatul lui de confirmare. Aici scria negru pe alb, că el a fost un creştin bun. Acest lucru trebuie să fie valabil. Acum cu siguranţă că va fi eliberat. Atunci i se păru că ochii de foc îl priveau aproape batjocoritori. Îngerul luă însă liniştit certificatul şi-l puse deoparte.

Îngrozit omul recunoscu deodată: „Nu m-am predat Domnului Iisus la confirmare? Nu am…” Ah, el ştia prea bine cât de tare i-a bătut inima la acel micuţ altar din sat. Mama a plâns, şi tatăl l-a strâns tăcut în braţe. Şi în momentul acela inima lui era străbătută de tot felul de gânduri şi angajamente?! „Şi am slujit altor dumnezei, am…”, aşa se frământa acum inima lui.

Dar şi-a revenit. „Ia stai, că mai am ceva aici”. Iarăşi băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase de acolo un teanc întreg de bileţele: „Iată, iată aici, şi aici! Vă rog, poftim! Poftim!” Parcă suna chiar puţin obraznic. Erau tot felul de chitanţe de la tot felul de fundaţii, binefaceri, chitanţe de impozite achitate la biserică şi altele asemănătoare. „Poftim, poftim…” „Şi poftim…”, se auzi apoi glasul lui Dumnezeu răsunător. El arăta spre cartea ce o ţinea îngerul. Acesta citi:

— Prima poruncă: Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. Doamne acest om nu te-a respectat pe Tine. El era propriul său dumnezeu. Banii erau dumnezeul lui. Natura era dumnezeul lui. El este vinovat.

A doua poruncă: Să nu iei în deşert numele Domnului. Omul acesta nu a chemat Numele Tău în rugăciune, în laudă şi în mulţumiri. El l-a folosit cu uşurinţă în deşert în înjurături. El avea mereu Numele Tău în gură fără să cugete la el. Dar inima lui era moartă. El este vinovat.

A treia poruncă: Să sfinţeşti ziua de odihnă. Acest om a avut de mii de ori ocazia să asculte, o Doamne, Cuvântul Tău. Toate duminicile pe care le-a petrecut acolo jos însumează numai ele şase ani. Duminică dimineaţa citea ziarul. Apoi mergea la plimbare, după aceea mânca bine, primea vizite şi mergea în vizite. Cuvântul Tău însă l-a nesocotit. El este vinovat.

Omul ţipă cu disperare şi – s-a trezit lac de sudoare. Mult timp a rămas nemişcat. Spaima îl stăpânea.

Atunci privirea i-a căzut pe perete. Da, aşa este, acolo, puţin îngălbenit, era atârnat un verset de la confirmare. O anumită dorinţă l-a îndemnat să atârne acest verset deasupra patului. Ce scria acolo* el nu mai ştia. Pentru multe lucruri el avea o memorie – radieră. De exemplu bancurile şi unele vorbe deocheate erau bine fixate. De astfel de lucruri îşi amintea şi după ani de zile cu lux de amănunte. Dar versetul, de fapt niciodată nu l-a înţeles prea bine.

El s-a ridicat în capul oaselor şi citi: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu”.

Şi sub acest verset era semnătura tremurată a preotului său bătrân, care murise de mult.

Când a ajuns la birou, părea puţin răvăşit. Colegii au făcut câteva observaţii tendenţioase. El însă a rămas tăcut. Trecuse prin cea mai

grea, dar şi prin cea mai fericită noapte din viaţa sa. A fost doar un simplu vis?

Prea târziu

Tocmai voiam să mă bag în pat, când sună telefonul:

— Aici spitalul B. Domnule preot puteţi veni până la noi? Aici se află un om care doreşte un preot. Dar trebuie să vă grăbiţi.

Puţin mai târziu stăteam la patul unui muribund. Este un bărbat în floarea vârstei. Într-o seară, pe întuneric a fost acroşat de un automobil. Asfaltul era umed şi lunecos. Şoferul nu a mai putut stăpâni maşina.

Aceasta a derapat cu plină viteză lovindu-l grav. Ambele picioare i-au fost fracturate. Ce a fost mai rău, şoferul nici n-a oprit. Rănitul a rămas pe stradă, până ce a fost găsit după nişte ore.

Şi acum? Acum este prea târziu. Cu zece ore în urmă el se plimba sănătos şi voios. Acum el este o grămăjoară de suferinţă, cu dureri înfiorătoare. Astăzi la prânz ar fi râs dacă cineva i-ar fi vorbit despre moarte. Şi acum?

— O, Doamne, dacă aş avea pacea! Păcatele mele! Păcatele mele! Cum pot să capăt iertarea…

Eu încerc să vorbesc cu el. îi spun cuvinte ale lui Dumnezeu. îi pomenesc de numele lui Iisus. Dar el nu le mai percepea. Durerile îl copleşesc în valuri. Apoi cade în inconştienţă. Astfel, el a murit. Zdruncinat mai stau lângă trupul său neînsufleţit. Îmi venea să deschid geamurile şi să urlu în tumultul marelui oraş: „Căutaţi-l pe Domnul câtă vreme poate fi găsit! Pocăiţi-vă la timp! Există un – prea târziu. Pe patul de moarte sunteţi prea slabi! Astăzi, dacă auziţi chemarea Lui, nu vă împietriţi inimile”.

Pietrele de pe caldarâm îmi zâmbesc

Groaznic!

Cum mai batjocorea şi înjura omul acesta! Şi prietenii săi aruncau cărţile de joc şi înjurau împreună cu el. Şi pe mijlocul mesei se afla o sticlă de ţuică. Ce întuneric era în inima aceea. Cu ochii reci omul privea tăios către mine:

— Nu, mulţumesc, spuse el, nu avem nevoie de Dumnezeu. Trebuia să fie lângă mine atunci când m-am accidentat. Acum voi sta toată viaţa în acest cărucior nenorocit.

Furios lovi braţele bietului său cărucior. Eu ştiam deja istoria accidentului său. El a fost miner. Şi într-una din zile când lucra în

subteran, terenul se prăvăli peste el. A fost scos de sub dărâmături încă în viaţă. Dar coloana vertebrală era fracturată. Acum el era un om paralizat. Un bărbat în floarea vârstei, paralizat. Fără nicio speranţă de ameliorare.

O, această disperare! O, această încrâncenare! O, această noapte din inimă!

Într-adevăr, prietenii săi îl vizitau, jucau cărţi împreună cu el, aduceau băutură. În toate acestea ei se gândeau la bine. Dar prin asemenea lucruri nu se luminează o inimă întunecată şi o viaţă disperată. În seara ce a urmat în prima mea vizită, mă aflam în mijlocul grupului de fraţi. Cercetam împreună Scriptura. Vorbeam despre nevoile şi luptele de zi cu zi. Aici erau adunaţi numeroşi mineri, cărora nu le era uşoară – lupta pentru existenţă şi nici nu le era uşor să-l slujească lui Isus în mediul lor. Acelor oameni le-am povestit despre acel bărbat nefericit. Oh, au zis ei, trebuie să-l ajutăm pe omul acela!

Şi în săptămâna următoare, când tocmai voiam să începem ora de părtăşie cu fraţii, uşa s-a deschis zgomotos şi un cărucior a pătruns înăuntru. Omul ce stătea în cărucior cam mârâia şi mormăia puţin. El zise: Ăştia m-au luat pur şi simplu cu ei, şi eu nu am nicio posibilitate să mă apăr. Dar se putea observa că de fapt el era mulţumit că fusese scos din bârlogul său. Da, parcă se simţea puţină dragoste, cu tot tratamentul aspru aplicat.

Am cântat din nou cântecele noastre frumoase despre Iisus: „Există un râu, din care izvorăşte sânge sfânt pentru bieţi păcătoşi”. „Mă-nchin înaintea puterii dragostei…”

Studiam împreună Cuvântul lui Dumnezeu. Discutam despre necazurile noastre şi aduceam totul înaintea Domnului în rugăciune. Se pare că această oră a fost o binecuvântare pentru omul nostru. Căci, săptămâna următoare când au venit fraţii să-l ia, el îi aştepta deja.

Din acele momente căruciorul şi proprietarul lui erau nelipsite la întrunirile noastre de părtăşie. Cuvântul lui Dumnezeu acţiona în chip minunat asupra acestui suflet întunecat. Omul a recunoscut că nenorocirea lui cea mai mare era starea lui de păcătos pierdut. El a început să caute pacea cu Dumnezeu, L-a găsit pe Iisus răstignit pe cruce şi a cunoscut binefacerea iertării păcatelor prin sângele lui Iisus.

Acum totul s-a înnoit. Viaţa lui dezordonată a cunoscut ordinea. Cei drept, vechii lui prieteni l-au părăsit, în schimbul lor însă au apărut alţii. Acolo unde nu de mult se auzeau numai certuri şi înjurături,

răsunau cântece spre slava lui Iisus. Sticla de ţuică dispăru, şi locul ei pe masă l-a ocupat Biblia. Soţia şi copii lui înfloreau. Pe scurt: Iisus a înnoit toate lucrurile.

Într-una din zile l-am vizitat. Căruciorul lui stătea în faţa casei, pe stradă, într-un loc în care soarele îşi făcea puţin apariţia printre casele cenuşii. M-am aşezat lângă el pe scara casei.

— Domnule pastor, îmi zicea el, când voi sta odată în veşnicii înaintea tronului lui Dumnezeu, atunci îi voi mulţumi pentru că… pentru că mi-a fracturat coloana.

M-am înspăimântat:

— Acestea sunt cuvinte tari.

— Da, vedeţi, dacă Dumnezeu, m-ar fi lăsat să merg aşa ca înainte, atunci aş fi mers direct spre iad. Eu nu voiam să ascult de El. Atunci, în dragostea Lui nemărginită El a trebuit să mă apuce cu putere pentru a mă aduce la pocăinţă. Şi pentru toate acestea aş vrea să-l mulţumesc odată.

Am fost mişcat profund. Dar el a continuat: – Nici nu vă puteţi închipui cât de fericită îmi este inima. De când ştiu că aparţin lui Iisus, parcă întreaga lume mă priveşte altfel. Totul este atât de vesel. Da, domnule pastor, şi arăta spre strada cenuşie, până şi pietrele de pe caldarâm îmi zâmbesc!

Popilor şi vrăbiilor

O întâmplare petrecută printre păgânii moderni

Fără sfârşit se înşira casă lângă casă. Şi fiecare din ele avea câte cinci etaje. La unul dintre etaje dintr-un gramofon se aude foarte tare un şlagăr. În următorul, zace un muribund. În al treilea, într-un spaţiu restrâns se joacă o droaie de copii palizi. Fiecare etaj îşi are oamenii săi, destinele sale, bucuriile sale şi multă suferinţă amară.

O după amiază întreagă am străbătut această zonă şi am vizitat oamenii. Şi iată că mă aflu sus de tot, la etajul patru în faţa unei uşi înguste.

— Măi băiete, ce se întâmplă aici? Mă întrebam eu însumi. În spatele uşii se auzea o gălăgie infernală, de parcă s-ar fi scufundat pământul. Unii cântă, dar cântarea este acoperită de urlete – de parcă fiecare ar dori să fie un vorbitor –, de râsete şi de ţipetele unor voci de femei.

Mă îmbărbătez singur:

— Curaj, bătrâne! Bătaia mea la uşă nu a fost auzită de nimeni.

Am deschis apoi uşa, am intrat şi priveam la ce se întâmplă acolo: O petrecere mare inundată de alcool şi toate urmările acestuia. De fapt chiar beat nu pare a fi niciunul. Oare sunt ei cu toţii numai – foarte veseli? Nu! Alcoolul nu înveseleşte. Dar ei sunt – cher-cheliţi.

Când am intrat, vacarmul a amuţit o clipă. Feţe întrebătoare se îndreptau spre mine. Apoi unul dintre ei m-a recunoscut:

— Pastorul! strigă el pe jumătate râzând şi pe jumătate speriat.

— Pastorul! a strigat de îndată toată echipa. Şi unul dintre ei continuă:

— Atenţie, ăsta vrea să ne mângâie cu cerul!

— Toţi au început să râdă. Şi una dintre femei zbieră: – Domnule pastor, cerul vi-l cedăm dumneavoastră şi vrăbiilor!

Au urmat râsete sălbatice. Pe mine mă apucă furia:

— Nu este adevărat, am ţipat eu în acea gălăgie infernală.

— Nici nu mă gândesc, să vă mângâi cu cerul!

— Ei nu, spuse unul mirat, eu am crezut că pentru asta sunt preoţii! Toţi sunt de acord cu el.

— Pentru ce există preoţii, am continuat eu, nu ştiu. Dar un lucru ştiu, că nu vreau să vă mângâi cu împărăţia cerurilor. Nici nu mă gândesc la asta.

M-am adresat unei femei.

— Vedeţi, dumneavoastră vreţi să cedaţi cerul mie şi vrăbiilor. Poţi ceda cuiva, ceva, însă, numai atunci când acel ceva îţi aparţine. Dar cerul nu vă aparţine dumneavoastră.

— Ei bine omule, de fapt ce vreţi de la noi? îmi strigă unul pe jumătate ameţit.

— Ce vreau?! Vreau numai să vă spun, că niciunul dintre voi, niciunul măcar nu va intra acolo. Voi nici nu puteţi intra acolo – aşa, cum sunteţi. Nici nu trebuie să vă osteniţi să scăpaţi de împărăţia lui Dumnezeu. Voi sunteţi deja în afara ei! Sunteţi deja nişte oameni pierduţi! În Biblia mea scrie: „Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu?” Nu vă înşelaţi în privinţa aceasta! Nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiţii, nici hoţii, nici cei lacomi, nici beţivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.

În cameră s-a făcut linişte.

— Nu am ştiut lucrurile acestea, murmură unul.

— Da, chiar mi-am închipuit asta, i-am zâmbit eu. Ăsta este şi

scopul pentru care am venit aici. Şi acum daţi-mi voie să mă aşez puţin. Mai am să vă spun şi mai multe. Trebuie să vă spun neapărat acum, cum puteţi fi salvaţi.

Şi apoi le-am povestit întâmplarea cu fiul risipitor, care era atât de pierdut încât a ajuns la porci. Ei da, şi apoi s-a pus pe drum şi merse la tatăl. Şi tatăl? Ce a spus el? El i-a alergat în întâmpinare şi l-a sărutat.

Şi le-am povestit apoi cum Fiul lui Dumnezeu răstignit pentru noi îşi deschide braţele pentru toţi păcătoşii: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa!

Şi le-am povestit cum Domnul Iisus a scos din murdărie pe femeia păcătoasă şi cum i-a iertat toate păcatele. Le-am spus cum l-a eliberat pe Zacheu de sacii de bani, cum l-a salvat în ultima oră pe tâlharul care era pironit pe cruce. Şi le-am spus că: Domnul este aproape, acelora care-L cheamă; tuturor acelora carecheamă dintr-o inimă curată. Apoi am plecat.

Acum poate cineva se întreabă: Au auzit ei chemarea Lui?

Dar asta nu este o întrebare decisivă pentru tine, dragul meu cititor! mai bine puneţi ţie însuşi întrebarea: I-am auzit eu oare glasul şi vreau să-L urmez?

Numele Iisus

Cu câţiva ani în urmă a apărut o carte ciudată. Ea avea titlul: Scrisori din iad. În această carte cineva îşi imaginase cum ar putea arăta iadul.

Una din scene m-a impresionat puternic în timp ce citeam şi, nu mai pot s-o uit:

Un călător mergea printr-o stepă cenuşie, nesfârşită. Pretutindeni vedea oameni care stăteau jos. Ei au feţe chinuite, îşi smulg părul din cap, ei stau jos şi îşi sprijină greu capul pe mâini, părând a fi nedumeriţi. De parcă s-ar gândi cu concentraţie maximă la ceva. Când îi vezi, îţi poate părea rău de aceşti oameni.

— La ce vă gândiţi? îi întreabă călătorul.

— La un nume.

— La un nume – dar ce nume?

— Păi tocmai asta nu ştim. Tocmai asta este nenorocirea noastră.

— Cum nu ştiţi asta? Vă gândiţi la un nume pe care nu-l cunoaşteţi? Chiar nu pot să pricep lucrul acesta.

— Da, au spus condamnaţii, ştim numai aşa în negură că există

un nume, un nume puternic şi minunat. Dacă am putea chema acest nume, am putea fi salvaţi chiar şi din iadul acesta. În timpul vieţii am auzit odată acest nume. Dar nu am ţinut seama de el. Şi acum – acum nu mai putem să-l găsim. Nu poţi să ne spui tu numele acesta?

Apoi condamnaţii se agaţă de călător, îl imploră şi îl roagă, cerşesc şi se tânguiesc, dacă nu le poate numi acel nume.

Lucrul cel mai zguduitor abia a urmat. Călătorul le-a spus acum Numele, acel Nume unic, mare şi minunat: Numele Iisus. Dar cât se străduia el de mult să le spună Numele cât mai clar, se părea că ei nu pot să-L înţeleagă. În cele din urmă el îl strigă atât de tare, că pare a se auzi urletul unui uragan, el strigă în toate cele patru vânturi, imaginându-şi că acest Nume trebuie să duduie în urechile lor – dar se pare că urechile lor sunt înfundate. Ei nu pot auzi Numele. Ei nu mai dispun de un organ pentru a-L percepe. Atunci, el s-a întors cu tristeţe de la ei. Cât de groaznic este lucrul acesta: Numele există, este aici, dar ei nu mai pot să-l găsească. Şi chiar dacă li se spune Numele, ei nu-L mai pot recepţiona.

Ţie însă, dragul meu cititor vreau să-ţi spun de aceea cât mai desluşit:

— …oricine va chema numele Domnului Iisus, va fi mântuit (Fapte. 2: 21)! Ascultă de acest lucru la timp! Adună la timp, pentru a avea în vremuri de nevoi! Reţine, cu cât îmbătrâneşti cu atât te răceşti mai mult. La început nu vrei, şi mai târziu nu poţi. De aceea crede: În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiţi… decât numele Iisus (Fapte. 4: 12).

Acesta va fi iadul cel mai îngrozitor, că nu vei mai avea voie să cunoşti acel Nume prin care obţinem mântuirea şi fericirea. Să ne ajute Dumnezeu ca să luăm în serios acest Nume, să-L îndrăgim şi să-L chemăm, cât mai avem timp.

Lumină în întuneric

Pentru un moment am ezitat în dreptul intrării întunecoase a casei. Toată dimineaţa am cutreierat comuna pentru a cunoaşte pe membrii bisericii pe care o conduceam.

Ei da, şi deodată parcă m-am trezit la realitate. Sunt obosit, sunt mort de oboseală. Şi, să fiu cinstit, sunt şi puţin dezamăgit. Pretutindeni m-am izbit de respingere, răceală faţă de Evanghelie, inimi împovărate de mii de griji, care nu îşi mai fac probleme cu

îngrijorare mare: cum poţi fi mântuit? Inimi pline de a-mărăciune şi nevoi, care nu mai puteau asculta cuvintele pe care voiam să le spun.

Acolo, în casa întunecată din spate se spune că locuieşte un bătrân orb. Aproape că nu mai am putere şi curaj să fac această vizită. Ce se va mai văita şi acesta! Şi ce va boscorodi!

Dar, îmi iau totuşi inima-n dinţi, traversez curticica întunecată şi intru în atelierul mohorât de împletituri de coşuri.

Încetul cu încetul ochii mei se acomodează cu întunericul; dar iată, din spatele mormanelor de coşuri şi scaune rupte s-a ridicat un bătrân. Când s-a ridicat în picioare observ că este o apariţie impunătoare. Ochii stinşi se îndreaptă miraţi spre mine.

— Bună ziua! Eu sunt noul pastor al comunei.

Atunci, un zâmbet prietenos îi brăzdează faţa. Politicos m-a invitat să iau loc pe un scăunel. îl rog să-mi povestească puţin din viaţa lui.

Ei da şi ascultându-l m-a cuprins o mare mirare. Nu am auzit nicio văicăreală, nicio nemulţumire şi ocară! Dimpotrivă: bătrânul îmi povesteşte câtă îndurare a dăruit Dumnezeu în viaţa lui. Cu cât vorbeşte mai mult, cu atât mai mult povestirea lui se transformă într-o slăvire cu bucurie a marelui Dumnezeu, care prin Iisus, Mântuitorul nostru, este Tatăl lui.

Când am dat să plec, el m-a rugat:

— Domnule pastor, am o dorinţă. Vă rog să-mi citiţi o dată psalmul meu preferat, Psalmul 34. Îmi scot Testamentul din servietă şi încep să citesc.

— Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme, lauda Lui va fi totdeauna în gura mea. Să mi se laude sufletul în Domnul… cei ce privesc spre El vor fi înviorați şi faţa lor nu va fi dată de ruşine. Domnul izbăveşte sufletul robilor săi şi toţi cei ce se încred în El, vor fi izbăviţi de vină. Încă nu mă lasă să plec.

— Părinte, mai trebuie să cântăm un verset împreună!

Cu mişcări sigure şi palpatoare el eliberează un morman de nuiele şi coşuri. După aceea apare la iveală o mică orgă pe care el o acoperise cu grijă cu o cârpă roşie. Acum omul s-a aşezat la orgă. Cu siguranţă degetele lui alunecă deasupra clapelor. Şi în timp ce ochii lui păreau a privi spre veşnicie, a început să cânte cu voce puternică:

„Pentru că în dragostea lui Dumnezeu.

Nu este nici orizont, nici sfârşit, îmi ridic mâinile spre Tine Tată,

ca şi copilul Tău.

Te rog să-mi dai îndurare să te cuprind

Cu toată puterea mea, zi şi noapte-n viaţa mea.

Până ce după acest timp te voi lăuda şi iubi în veşnicii".

Zdruncinat, îl priveam. În faţa mea stătea un biet bătrân, orb ce-L lăuda pe Dumnezeu. Îmi veni în minte o relatare din Biblie. Atunci când regele Solomon inaugura noul templu – preoţii nu puteau sta în casa Domnului, pentru că slava lui Dumnezeu umplea casa. Cam aşa stăteau lucrurile şi aici.

După ce şi-a terminat cântarea, am părăsit în tăcere atelierul.

Minunat – mai minunat – cel mai minunat

Pufăind şi sforăind plecă trenuleţul local din staţie.

Mă îndrept spre tăcuta pădure de iarnă. O linişte adâncă mă înconjoară. În frigul de afară respiraţia se transformă în nori deşi de abur. Zăpada scârţâie uşor sub tălpile mele.

Cât de minunată este natura şi acum în înţepenirea morţii! Lumina zilei se reflecta în mii, în milioane de cristale. Fiecare rămurică este o minune acoperită de promoroaca groasă.

Oră de oră, mă plimb prin această lume de iarnă tăcută şi minunată. Prin gând îmi trec cuvintele din Psalm: O Doamne, Dumnezeul meu, cât de minunat eşti Tu. Podoaba Ta este frumoasă şi măreaţă… Doamne, cât de mare şi bogată este creaţia Ta! Lucrarea mâinilor Tale este minunată. Şi lucrul acesta îl recunoaşte sufletul meu.

În jurul meu era o linişte adâncă. Numai ici colo câte un mic zgomot, când o pasăre răzleaţa zboară prin rămuriş şi zăpada se cerne încet de pe pomi.

— Doamne, Te laud în tăcere…

Câteva ore mai târziu mă găsesc din nou în trenul local, care mă readuce în tumultul marelui oraş. Râzând şi pălăvrăgind, oamenii se înghesuie în compartimentul supraîncărcat. Dar sufletul meu este plin de tăcerea imensă a pădurii de iarnă.

Da, minunată este creaţia. Minunată este lumea largă a lui Dumnezeu!

După amiaza drumul mă poartă într-o stradă întunecată şi murdară. Nu se vede aici nicio urmă din minunea iernii. Zăpada este murdară şi călcată în picioare. Zadarnic încearcă nişte băieţi să facă bulgări de zăpadă.

În mijlocul cazărmilor închiriate se întrezăreşte o căsuţă dărăpănată. Urc scara scârţâindă şi uzată. Mirosuri înăbuşitoare umplu casa scărilor.

Sus, sub acoperiş locuieşte o bătrână, bolnavă de cancer. Boala i-a măcinat toată faţa. Înainte mă lua groaza ori de câte ori o priveam. De atunci situaţia ei s-a agravat mai mult şi ea îşi acoperă faţa cu o basma.

Intru în camera strâmtă. Cred că astăzi bătrâna nu se simte prea bine, căci stă în pat. Lumina tulbure, care străbate prin fereastra oblică a mansardei luminează foarte slab, cămăruţa, care pe vremuri era foarte plăcută şi bine gospodărită, iar acum este ticsită cu amintiri din vremuri de demult. Această bătrână pe care o văd acum atât de singură şi amărâtă a cunoscut odată zile mai bune.

Mă aşez lângă ea pe pat:

— Ei, cum te simţi astăzi, bunico?

— Grozav! spune ea.

— Minunat, foarte minunat. Vedeţi vecina mea drăguţă şi tânără s-a îngrijit deja foarte bine de mine, m-a spălat şi mi-a făcut ordine în casă. Şi apoi a venit o soră de la adunare şi mi-a aprins focul în sobă. Şi ieri mai îmi făceam atâtea griji cu privire la procurarea câtorva cărbuni.

— Dar, nu vă simţiţi singură când staţi aşa toată ziua singură în pat? Mă gândesc că şi durerile vă dau mult de furcă? Şi după câte ştiu nici noaptea nu puteţi să dormiţi!

Atunci bătrâna s-a ridicat:

— Dar ce vorbă este asta, domnule Pastor! Eu nu sunt nicio oră singură. Vedeţi, aici pe scaunul pe care staţi dumneavoastră, aici stă Domnul meu Iisus. Cu El vorbesc despre tot ce-mi mişcă inima, despre trecut, despre oamenii pe care-i iubesc şi despre tot felul de lucruri. Apoi El mă mângâie cu cuvintele Sale şi îmi dăruieşte pacea lui deplină, încât mă cuprinde o fericire deosebită…

Când cobor din nou scările, în faţa ochilor îmi apare din nou imaginea pădurii de iarnă. Dar acuma ştiu: I Mai minunată decât toată frumuseţea creaţiei este o inimă de om căreia Iisus i-a dăruit pacea Sa.

În timp ce merg prin zloata de zăpadă murdară şi bătătorită, gândurile mele merg mai departe: Ce va fi însă mai minunat? Cel mai minunat va fi atunci când Dumnezeu îşi va împlini toate promisiunile Sale: „Iată, că am creat un cer nou şi un pământ nou, în care locuieşte

dreptatea… Nu va mai fi nici durere şi nici jale… Dumnezeu va şterge toate lacrimile din ochii noştri…”

La adăpost

Pentru câteva clipe stau liniştit în faţa uşii vopsite în alb a camerei nr. 24 a marelui spital. Oare ce să-i spun omului care se află acolo? El a trecut prin mari încercări. La o călătorie cu maşina a suferit un accident şi acum, cu articulaţia braţului zdrobită se află aici, la spital, într-un oraş străin. Şi între timp, acasă, soţia lui credincioasă şi iubită a fost doborâtă de un atac de cord şi a fost înmormântată. Şi pe lângă toate aceste dureri exterioare şi interioare mai vin şi îngrijorările privind marele magazin de acasă, care necesită atât de mult prezenţa şefului.

Ah, ce să-i spun acestui biet om?

Intru în camera de spital, stau în faţa patului îl, apuc de mână cea sănătoasă şi încerc să murmur câteva cuvinte de mângâiere.

Atunci domnul în vârstă mă priveşte cu o privire de nedescris şi îmi spune:

— Sunt la adăpost!

Îl înţeleg. Aici, lângă el pe noptieră, se află Biblia deschisă. Pe fiecare pagină ea vorbeşte despre dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Iisus. În dragostea Lui acest purtător de poveri se află la adăpost.

Şi acum văd în Duhul marea ceată a celor care s-au numit cu bucurie copii de Dumnezeu. Toţi au fost purtători de poveri. Dar fiecare mărturiseşte cu bucurie: sunt la adăpost!

Mă gândesc la Avraam. El ajunsese un străin. Dar Domnul i-a vorbit astfel: Avraame, Eu sunt Scutul tău şi Răsplata ta cea mare!

— La adăpost!

Iată-l pe Pavel. Zdrobit, în lanţuri în închisoarea din Filipi. Dar, la miezul nopţii Pavel şi Sila se rugau şi îl lăudau pe Dumnezeu în temniţă. Nu este acesta un lucru nemaipomenit? Ei au putut face toate acestea numai pentru că se adăposteau în dragostea lui Dumnezeu.

Iată-l pe Luther. El îi scrie voievodului său, care îşi făcea griji pentru el, ca să nu se îngrijoreze. Căci cu toată puterea de care dispunea tot nu l-ar putea proteja pe Luther. Mai mult de atât, Luther voia să-l protejeze pe voievod!

— La adăpost!

Şi, înconjurat de duşmani, surghiunit de Papă, dispreţuit de

împărat el învaţă creştinătatea următoarea cântare:

„O cetate tare este Dumnezeul nostru, Un scut şi o armură bună". Asta înseamnă a te afla – la adăpost. Şi mă gândesc la Paul Gerhardt, poetul de cântări, în spaimele războiului de 30 de ani, când flăcările i-au mistuit satul prefăcându-l în cenuşă şi scrum, el cânta astfel:

„De ce să mă întristez eu oare? căci îl am pe Cristos! Şi pe El nu mi-L poate lua nimenea!" La adăpost!

La adăpost sunt toţi aceia care au primit Mântuirea lui Dumnezeu în Iisus. Ei sunt adăpostiţi în dragostea lui Dumnezeu. Şi ceea ce a mărturisit psalmistul în Psalmul 36, reprezintă experienţa lor de zi cu zi: „Cât de scumpă este bunătatea Ta Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fii oamenilor adăpost".

De curând am văzut în camera copiilor mei o imagine drăgălaşă. Cea mică se lovise undeva. La cap i se făcuse un cucui mare. Dar acum stătea foarte consolată şi veselă în braţele mamei. Pe obrăjorii grăsunei se mai cunoşteau urmele lacrimilor. Dar ochii ei râdeau din nou: La adăpost!

Atunci am gândit astfel: aceasta este Imaginea creştinilor. Lumea le provoacă tot felul de răni. Dar şi atunci când inima lor tremură din cauza nevoilor copleşitoare sau a remuşcărilor din conştiinţă, ei sunt totuşi adăpostiţi în dragostea Domnului lor şi ei se laudă astfel: „Totuşi în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa… nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Cristos, Domnul nostru" (Romani 8: 37).

Fac binele şi nu mă tem de nimeni!

Chiar mă poate enerva această afirmaţie? Cât de des, ba chiar cât de obositor de des mi s-a întâmplat ca cineva căruia îi mărturiseam Evanghelia, să dea în semn negativ din mână şi să-mi spună cu un ton de superioritate:

— Ştiţi eu mă ţin de religia pe care o avea tatăl meu: Şi ea era următoarea: Fă binele şi nu te teme de nimeni!

De multe ori m-am revoltat şi am replicat aprig:

— Asta este cea mai tâmpită religie pe care o cunosc. Căci în primul rând ea este o religie, în care Dumnezeu nu apare niciodată. Şi în al doilea rând – aceste lucruri nici nu sunt adevărate!

Atunci celălalt a zâmbit liniştit de parcă ar fi vrut să spună:

Probabil că ai dreptate. Dar aşa este cel mai comod pentru mine!

Şi în acest caz nu poţi face nimic.

Dar o dată Dumnezeu mi-a hărăzit să văd cum un astfel de păcătos, autointitulat drept, s-a prăbuşit din şaua sa mândră. De atunci au trecut cincisprezece ani. Şi omul despre care este vorba a trecut de mult în veşnicii, astfel încât povestea lui poate fi relatată liniştit.

Da, ea trebuie povestită. Căci ne-a fost dat să vedem multe distrugeri: o împărăţie, o republică şi un stat totalitar. Şi odată cu aceste sisteme au dispărut de fiecare dată aspecte ale omenirii. Dar fraza tâmpită: Fac binele şi nu mă tem de nimeni – a rămas, a rămas la un popor care, ani de-a rândul a cunoscut teama de oameni. Dar cine se mai miră de toate acestea? Această frază a fost rostită deja de farisei în timpul împăratului Augustus.

Dar să revenim la povestire!

Vizitam adesea pe un bătrân la un cămin pentru bătrâni. Era un om fără Dumnezeu şi împietrit. Şi indiferent de ceea ce-i citeau din Biblie trecea pe lângă el, aşa cum se prelinge apa pe o lespede de marmură.

Când într-una din zile treceam din nou pragul camerei lui, el stătea culcat în pat.

— Oh, sunteţi bolnav, nea M? l-am întrebat eu. Înverşunat el răspunse:

— Ei, la 75 de ani, poţi să mori liniştit!

— Stop! am strigat eu. Opreşte! Asta nu este corect! Dacă poţi muri liniştit nu depinde de vârstă. Am întâlnit un băiat de patrusprezece ani care a murit liniştit. Şi am văzut un păcătos bătrân care s-a dus disperat în păcatele sale. Nu! Acest lucru nu depinde de vârstă. Aceasta depinde de pacea cu Dumnezeu!

Bătrânul mă priveşte. Puţin cam nesigur, apoi continuă:

— Pace cu Dumnezeu? Asta e aur! Nu am nimic împotriva lui Dumnezeu. Zicala mea preferată era: Fă binele şi nu te teme de nimeni! După acest principiu mi-am trăit viaţa. Nu am furat pe nimeni, nu am făcut rău nimănui…

Şi în timp ce îşi enumera toate faptele sale bune, zgârie cu mâinile amândouă deasupra păturii. Pare că ar vrea să formeze din toate faptele sale bune şi din privilegiile sale o grămăjoară pe care s-o ducă înaintea Domnului.

Încă îşi mai continuă enumerarea, în timp ce încearcă să

formeze o grămăjoară frumoasă şi curată:

— …nu am provocat niciodată scandal în casă, am fost întotdeauna prietenos cu colegii mei de muncă, am fost…

În sfârşit a terminat.

— Dragă omule, spun acum, nu-mi rămâne decât să vă felicit că puteţi merge aşa de măreţ şi strălucitor înaintea Feţei Dumnezeului Celui viu. Eu nu am decât jumătate din vârsta dumneavoastră. Dar aşa de măreţ ca dumneavoastră din păcate nu mă pot lăuda de a fi. Dacă privesc înapoi la viaţa mea, trebuie să mă întristez pentru desele mele căderi. De câte ori am încălcat poruncile lui Dumnezeu! De câte ori am rămas dator cu dragostea! De câte ori am chinuit mediul din jurul meu, cu toanele mele! Oh, aici este multă, multă vină. Şi vedeţi! De aceea sunt bucuros că am un Mântuitor, care a murit pe cruce pentru mine şi care m-a împăcat pe mine, un om pierdut, cu Dumnezeu. Da, acest Mântuitor este întreaga mea nădejde.

Câteva momente camera a fost umplută de tăcere. Apoi bătrânul oftă adânc şi recunoscu:

— Ei da, dacă realizez mai bine situaţia, atunci nici în viaţa mea nu au fost toate, aşa cum ar fi trebuit să fie…

— Oh! am continuat eu, dar ce să însemne asta? Tocmai mi-aţi povestit cât de mare aţi fost, cum puteţi sta înaintea lui Dumnezeu şi cum viaţa dumneavoastră este în deplină ordine!

— Da… spuse el cu o uşoară ezitare, dacă îţi priveşti propria viaţă ceva mai atent, atunci…

— Da, dragă tătucă, atunci i-a despachetează-ţi bagajul odată şi descarcă-ţi conştiinţa!

Şi apoi a urmat o spovedanie. Relatările făcute au putut fi auzite numai de Dumnezeu. Şi când bătrânul a încheiat în faţa lui se afla un munte mare de vină şi păcat, în faţa căruia micuţa grămăjoară de pe pătură dispărea cu desăvârşire. Am fost zdruncinat.

— Oh, dragă omule! Şi cu un munte de păcate atât de mare voiaţi să mergeţi în faţa Dumnezeului aşa de sfânt! Şi apoi am îngenuncheat la patul său şi am adus înaintea lui Dumnezeu acest munte de păcate.

După ce am făcut lucrul acesta am putut să-i spun:

— Acum ridicaţi-vă ochii spre Mântuitorul de pe cruce! Pedeapsa a căzut asupra Lui, pentru ca noi să căpătăm pacea.

Apoi am plecat, lăsându-l într-o mare linişte interioară. Când am

revenit după câteva zile am găsit un om cu totul transformat. Inima lui îl găsise pe Acela care a venit în lume: Ca să mântuiască pe cei păcătoşi!

Şi ca un om binecuvântat, primit şi împăcat cu adevărat cu Dumnezeu a trecut la un an după aceea în pace în veşnicii.

A fost frumos…

Obosit, de la un bogat serviciu duminical mă aşez într-un fotoliu. Aceste duminici din anul 1944 erau de fiecare dată emoţionante – mai ales pentru un preot. Şi îndeosebi în Essen, unde zi şi noapte nu mai ieşeam din alarme.

În noaptea aceea sirenele au urlat de două ori. Vor veni oare oamenii obosiţi la slujbă? Da, ei au venit. Ei au umplut beciul, care s-a menţinut după distrugerea tuturor celorlalte spaţii, până la ultimul loc.

Dar în timpul serviciului divin se menţinea grija: oare ne va risipi o nouă alarmă? Sau nu va găsi gestapoul un motiv oarecare pentru a dizolva adunarea?

Şi aceleaşi griji apăreau după amiază la ora temerară pentru tineret, care cu toate ameninţările cu bombe şi prin gestapou îndrăznea să se adune în jurul Cuvântului lui Dumnezeu.

Stăteam în fotoliu, plin de mulţumire. Tocmai când voiam să pun mâna pe o carte, au început să urle sirenele. Alarmă totală. Nu pare a fi foarte ameninţătoare. Mă pregătesc să ascult la radio ceea ce se întâmplă. Dar – deodată – un urlet îngrozitor – o bubuitură ce îţi spărgea timpanele: prima bombă!

Alarma s-a dat prea târziu. Prea târziu pentru noi pentru a ne putea adăposti în buncărul cel mai apropiat. Câteva secunde se auzeau uşi trântite – alergări – ţipete –, după care toţi locatarii imobilului s-au întâlnit în beci. O acest beci! Tuturor ne este limpede faptul că el nu oferă protecţie dacă o astfel de bombă ar exploda în apropierea casei.

Şi îndată începe iadul. Bombe incendiare cad la tot locul. Bombe grele urlă în cădere. Beciul vibrează ca o barcă în furtună. Deasupra noastră se auzeau geamurile care se spărgeau.

Mă uit la ceas: au trecut abia cinci minute. Şi un astfel de atac durează cu siguranţă patruzeci şi cinci de minute. Este chinuitor! Femeia tânără ce locuieşte sus, s-a ghemuit la podea şi geme.

— Copii, le spun eu – nu vreţi să cântăm o cântare? Şi de îndată am şi dat tonul:

„Puternic este braţul Domnului meu Iisus!

El mă va ţine veşnic;

A investit prea mult în mine.

Pentru a-mi da din nou drumul…" Ce bine este faptul că în fiecare săptămână copiii mei au învăţat un cântec duhovnicesc, pe care mi-l cântau mereu în dimineaţa de duminică! Acum ştim pe dinafară jumătate din cartea de cântări. Astfel am cântat un cântec după altul.

„Încredinţează-ţi cărţile

Şi tot ce-ţi apasă inima

Celui mai credincios îngrijitor.

Celui care conduce cerul…" Cântam pentru a ieşi din inerţie şi din disperare. Prin cântare ne alungăm toată teama din inimă. Cântăm cântările credinţei noastre în faţa morţii ameninţătoare:

„Când soarele se acoperă.

(de mult s-a luat curentul electric şi întunericul ne înconjoară)

Când leul răcneşte în jurul meu

(şi cum mai răcneşte)

Atunci eu ştiu şi-n noaptea-ntunecată

Că Iisus mă păzeşte".

În sfârşit s-a încheiat atacul. Ne năpustim cu toţii sus. Pretutindeni, lumini de flăcări! Locuinţa noastră este un haos. Şi cu toate acestea suntem atât de bucuroşi că imobilul nostru se mai află în rMcioare. În faţa casei zace cadavrul unui bărbat căruia suflul aerului i-a smuls faţa, care se afla rânjind lângă el.

Am scuturat molozul din paturi şi am culcat copiii. Apoi m-am aplecat peste cea mică pentru a-i da un sărut de noapte bună. Atunci ea m-a prins cu mânuţele de după gât şi mi-a spus din tot adâncul inimii:

— Tati, ce frumos a fost!

Pentru un moment am rămas descumpănit:

— Frumos?! Această grozăvie a fost frumoasă?! Dar este adevărat. Copilul are dreptate. Da, a fost frumos când cântam cântecele noastre pentru Iisus – în mijlocul gâtlejului morţii. A fost frumos pentru că noi toţi am observat în timpul acestor cântări cum Domnul Iisus îşi adeverea cuvintele: Acolo unde sunt adunaţi doi sau trei în numele Meu, voi fi şi Eu cu ei. Da, a fost frumos când ne-a cuprins pacea lui măreaţă, astfel încât a tăcut şi tânăra care gemea.

— A fost frumos! M-a cuprins o mare bucurie la gândul că la Iisus este frumos şi atunci când te afli în mijlocul iadului. Da, m-am convins că este mai frumos să fii cu Iisus în – iad, decât fără El în –

paradis.

Luminează sărmana noastră viaţă…!

„Intră dulce rază.

A veşniciei binecuvântată.

Luminează sărmana noastră viaţă.

Pentru a ne întări umblarea.

Pentru a fi bucuria sufletelor noastre!”

Care este oare creştinul care să nu fi cântat vreodată aceste versete? Şi cu toate acestea atât de puţin se observă că lumina veşniciei luminează biata viaţă de zi cu zi. Dar unde se întâmplă aşa ceva, se observă un lucru măreţ şi minunat.

Îmi amintesc când cu câtva timp în urmă citeam pe o pagină o mică relatare. Este o pagină prin care diaconii din Bethel ţin legătura unii cu alţii.

Povestirea se petrece într-un lagăr de tranzit pentru refugiaţi şi izgoniţi din Răsărit. Ce torent de nenorociri şi nevoi se petrece zilnic în acest lagăr imens. Şi un astfel de diacon care-şi desfăşoară serviciul aici, trebuia să fi urmat cu adevărat şcoala Domnului Iisus, pentru ca inima lui să nu se zdrobească în faţa acestei imense nevoi şi pentru a mai putea privi la fiecare din aceşti oameni.

Un astfel de diacon din Bethel a remarcat o pereche în vârstă care a ajuns într-o zi în lagăr. Bătrânul era un muribund şi se putea observa repede că pelerinajul lui terestru se va încheia în acest lagăr.

Lângă patul lui de moarte, stătea soţia lui credincioasă. Ceea ce aveau să-şi spună discutaseră în decursul unei vieţi lungi. Şi asta a fost bine. Căci înţelegerea era greoaie, căci mama era complet surdă. Şi tot ceea ce voia să-i spună bărbatul, scria pe o tăbliţă care făcea parte din micuţul lor bagaj.

Într-una din zile diaconul trecu pe lângă cei doi şi vedea cum bătrânul scria ceva cu ultirriele sale puteri pe tăbliţă. S-a apropiat pentru a constata dacă bătrânul are cumva vreo dorinţă. Şi a citit ceea ce scrisese bătrânul refugiat:

— Acum eu plec acasă la Mântuitorul. Acolo nu vom mai fi izgoniţi; acolo nu vom mai fi jefuiţi; acolo Dumnezeu va şterge toate lacrimile de pe ochii noştri.

Cam aşa scria bătrânul. Cum vă spuneam vă citez aceste cuvinte din memorie şi poate că nu mi le amintesc în totalitate. Cred că a prezentat lucrurile încă mult mai frumos de atât. Şi diaconul nu a

relatat mai mult.

Dar după ce am citit aceste notiţe mi-i imaginam în Duhul pe cei doi bătrâni în lagărul groaznic pentru refugiaţi. De jur-împrejur nevoi îngrozitoare. Şi în faţa lor acea grea clipă de despărţire.

Dar deasupra lor s-a deschis cerul. Şi lumina din Lumina nesecată a pătruns în biata lor viaţă. „Veşnicie, luminează timpul Pentru ca ce-i mic, să ne pară mic, Iar ce-i mare, să ne pară mare! O, veşnicie, plină de har".

Decepţionaţii

— Ah, dar lăsaţi-mă odată în pace! spune bolnavul şi se întoarce morocănos în patul său. Cu indiferenţă mă privesc şi bolnavii din celelalte paturi. Ei da, a fi îndrumător de suflete într-un spital nu este chiar o joacă pentru copii!

Dar iată aici un om, care înţelege puţin ce se petrece în asemenea momente în inima unui preot. De aceea, el încearcă să dea o oarecare explicaţie:

— Ah, trebuie să înţelegeţi un lucru: în anii care au trecut ni s-au povestit atât de multe şi noi am crezut toate acestea. Şi acum am rămas ca nişte proşti. De aceea cred că este cel mai bine, să nu mai crezi nimic.

Ceilalţi dădeau aprobator din cap. Ei da, pot să înţeleg bine lucrurile. Şi în duhul văd înaintea mea imensa oaste de oameni, care odată au crezut orbeşte în Führerul (conducător) şi în bunătatea din oameni, în victorie, în Germania. Şi acum credinţa lor a falimentat într-un mod îngrozitor. Ce poţi să mai faci în asemenea cazuri, decât să te arunci fără să te mai gândeşti în braţele unui nihilism total.

Şi iată-i şi pe ceilalţi care au recunoscut înşelătoria. Dar ce puteau face ei împotriva prostiei şi a încăpăţânării? Ei nu mai speră la nimic şi nu mai cred nimic.

Ah da, pot să-i înţeleg bine.

Bolnavii continuă să mă privească, probabil că au sentimentul că nici preotul nu mai are nimic de spus şi caută să-şi facă o plecare bună. Dar poate că în adâncul inimii lor trăieşte o speranţă tăcută, şi anume aceea că preotul ar putea să le arate o cale nouă.

Şi asta vreau să şi fac!

— Pot să vă spun o mică istorioară? îi întreb eu. Imediat sunt cu toţii de acord. Chiar şi cel neprietenos se întoarce din nou spre mine.

Şi le povestesc o întâmplare din anul 1925.

Pe vremea aceea eram un preot tânăr într-o imensă zonă minieră. În rândurile mulţimii imense din această regiune săracă domnea o ură mocnită împotriva bisericii şi a preotului. Deoarece oamenii nu veneau la mine la biserică, mergeam eu la ei şi îi căutam în locuinţele lor. Mergeam din casă în casă. De fapt situaţia era de fiecare dată aceeaşi. Când spuneam: Sunt preotul evanghelic, uşa îmi era trântită în nas. Dar aveam grijă să pun piciorul în tocul uşii şi să continui discuţia. Pe scurt, nu era plictisitor.

Aşa s-a întâmplat că într-o zi am ajuns pe strada Turturelelor. Era un paradox că strada se numea astfel. Căci ea era renumită pentru faptul că aici locuiau cei mai mari bătăuşi. Am bătut la o uşă.

— Intră! strigă o voce de bărbat. Şi intru într-o bucătărie curată, în care un tânăr se plimba încolo şi încoace.

— Ce doriţi? se răsteşte el la mine.

— Sunt preotul evanghelic şi am vrut să vă fac o vizită.

Speriat el mă priveşte mai atent, după care începe:

— Ce? Un preot? Chiar asta îmi mai lipsea! Afară! M-a umflat râsul:

— Tinere, îi spun eu, de ce eşti aşa de nervos? După câte ştiu doar nu v-am furat nimic!

El îşi astupă urechile cu mâinile:

— Nu vreau să aud nimic! Plecaţi! Mi-am pierdut credinţa în omenire.

— Veniţi la pieptul meu, tinere! îi strig eu. Noi doi ne aparţinem unul altuia. Această credinţă am pierdut-o şi eu.

Mă privi mirat:

— Cum? Dumneavoastră ca preot trebuie să susţineţi credinţa în omenire!

— Chiar aşa, trebuie să fac lucrul acesta? Pot să vă asigur numai de un singur lucru! Această credinţă s-a destrămat în zdrenţe. Eram în război, la început ca soldat, apoi ca ofiţer. Acolo am avut ocazia să cunosc oamenii. Această invidie. Unul îl invidia pe celălalt. Şi apoi curvele! De dimineaţa până noaptea – tema nr. 1. Şi brutalitatea! Nu! Credinţa în omenire! M-am săturat de ea!

Lui nu-i venea să creadă cele auzite. Dă doar din cap:

— Mă mir de toate acestea, mai ales că sunteţi pastor.

— Ah, sunt chiar mai radical decât dumneavoastră, îl copleşesc eu în continuare.

— Dumneavoastră sunteţi convins că omenirea nu-i bună de nimic. Numai dumneavoastră sunteţi bun de ceva. Numai dumneavoastră vă detaşaţi strălucitor din acest fundal întunecat. Cine vă dă dreptul să aveţi această convingere minunată? Eu am ajuns în situaţia că mi-am pierdut până şi credinţa în mine. Spun împreună cu apostolul Pavel: Ştiu, că nimic bun nu locuieşte în mine. Vreau să fac binele, dar nu reuşesc!

Încă mai dă din cap, apoi spune cam iritat:

— Ei da, atunci aş vrea să ştiu de fapt pentru ce mai sunteţi preot?

— Asta vreau să vă spun. Vedeţi eu am găsit o credinţă nouă, care nu mi se mai strică. Care rezistă chiar şi dacă s-ar scufunda universul. Care rezistă şi în moarte.

Acum tânărul este chiar foarte nerăbdător:

— Chiar aş vrea să ştiu despre ce credinţă este vorba?

— Vreau să vă spun cu plăcere despre aceasta: Este încrederea lăuntrică în Iisus Cristos, Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii. El se ia cu mâinile de cap şi spune:

— Dar acesta este vechiul creştinism. Credeam că acesta a trecut de mult!

A trebuit să râd din nou:

— Măi omule! Măi nebunule! Păi el abia începe cu adevărat atunci când oamenii încheie cu orice fel de credinţă înlocuitoare!»

Apoi am mai stat amândoi de vorbă şi am putut să-i povestesc despre Mântuitorul dăruit nouă prin harul lui Dumnezeu, care ne împacă cu Dumnezeu şi care ne iubeşte cu o iubire nemărginită, care a venit ca noi să trăim şi să avem viaţă din belşug…

Bărbaţii din camera de spital m-au urmărit cu atenţie. Oare s-au lămurit ei puţin cu privire la faptul că Evanghelia lui Iisus este singura şansă pentru un timp care a pierdut totul, chiar absolut totul?

Poate să ne izbăvească natura?

Într-o dimineaţă de duminică Karl Freud se plimba pe o potecă de pădure. Respira adânc şi se opri plin de bucurie. Aşa-i plăcea lui! De jur-împrejur foşnetul liniştit al pădurii, ciripitul păsărilor, cerul albastru şi lumina strălucitoare pe care soarele dimineţii o trimitea ca raze prin frunzişul des. Ce frumoase erau toate acestea!

Involuntar îşi împreună mâinile. Se simţea într-adevăr una cu natura minunată. El era în ea şi ea era în el. Aşa îşi petrecea el serviciul

divin.

— Nu se gândea el: ei stau în biserici întunecoase şi ascultă cine ştie ce dogme străbune. Nu, cum poţi să te bucuri de aşa ceva? Aici este Dumnezeu! Aici în mijlocul acestei minunatei naturi… Da aici… Aici îl poţi simţi în braţele naturii. Şi cine nu-L întâlneşte aici pe Dumnezeu, acela trebuie să aibă o piatră în loc de inimă…

Cu fiecare pas descoperea noi binefaceri ale naturii. Totul îi crea o stare foarte fericită.

După câţiva ani.

Din nou se plimba Karl Freud prin pădurea de vară liniştită. Dar de data aceasta inima lui nu mai este plină de armonie, de bucurie. El este foarte necăjit şi zdrobit. Ieri s-a sfărâmat fericirea vieţii sale. Tânăra lui soţie a dat viaţă unui copilaş, dar cu preţul plecării în chinuri groaznice din această viaţă.

Acum a plecat dis-de-dimineaţă în mijlocul naturii pe care o îndrăgea. Voia ca aceasta să-l mângâie şi să-i dea putere sufletească. Au trecut deja ore în şir de când se plimba prin pădure. Totul este ca mai înainte. Lumina soarelui pătrunde prin copaci, păsărelele ciripesc, norii se plimbă… Dar inima lui nu vrea să se liniştească. Nu are niciun rost să se amăgească. Asta este realitatea: natura nu are astăzi nicio mângâiere pentru inima lui zdrobită.

Imaginea minunată a pădurii parcă îl înnebuneşte, în timp ce bătrânii arbori foşnesc indiferenţi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, lui îi vine mai degrabă a urla: Ce să fac eu cu toată frumuseţea voastră? Peste câteva luni este deja toamnă. Atunci va trebui să moară şi frumuseţea voastră, să moară, da, să moară…

Aceste gânduri nu-i dau pace. Cuvintele-i răsună în tâmple: Să moară… da, să moară… încet îşi continuă drumul. Imaginea morţii îi stă în faţă. În toată durerea sa, mai are un ghimpe deosebit. În seara trecută, înainte ca soţia lui să meargă la spital, în seara aceea – parcă nu poate să înţeleagă – în seara aceea a mai avut cu ea un mic schimb de cuvinte. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Cu siguranţă el era obosit de muncă, nervos. Dar nu are sens să cauţi tot felue de scuze. Realitatea a fost că i-a spus soţiei cuvinte dure, neprietenoase. Şi asta a fost ultima discuţie! Acum, îkdureau toate acestea, acum! Şi nu mai poţi repara nimic! Niciodată!…

Karl Freud îşi continua drumul tumultuos. Ei da, dacă ar avea acum pe cineva, care să-i poată vorbi… Dar foşnetul pomilor îl lăsau

atât de rece şi nemişcat. Furia şi încrâncenarea îl năvăleau. Nu le păsa de suferinţa omenească. Bătrânii pomi stăteau aşa cum stăteau…

Dar deodată prin liniştea dimineţii răsună un clopot. Karl îşi ciuli urechile. Fără să-şi dea seama ce face el merse după sunet. În curând pădurea se lumină şi din pajişte răsări un sătuc.

Ca în vis Karl s-a trezit mergând în urma unui ţăran tânăr, care, străbătând bătrânul cimitir, se îndrepta spre bisericuţă. Acum trecea prin portalul micuţ. Şi după nu ştiu cât timp se afla din nou într-o biserică. Încet începu să cânte orga. Şi apoi de jur-împrejurul lui au răsunat vocile ţăranilor:

„Iisuse bucuria mea Păşunea inimii mele, Iisus, podoaba mea, Ah, cât de mult, cât de mult îmi tânjeşte inima după Tine…" I se părea că oamenii cântă numai pentru el. Acum preotul intră în altar şi citea în acea linişte:

Aşa vorbeşte Iisus Cristos: Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre…

Atunci Karl îşi acoperi faţa cu mâinile şi lăsă ca lacrimile eliberatoare să-i inunde faţa.

Cum s-a făcut până la urmă crăciun

Se apropia Crăciunul. În cazarmă nu se mai vorbea despre altceva decât despre concediul de Crăciun.

— Nu vă bucuraţi prea devreme spuse Paul, înţeleptul fiu de ţăran din Westfalen…

— Cine ştie dacă vom putea pleca. Câţiva dintre noi tot vor trebui să rămână şi să asigure paza.

Günter râse:

— De ce să pice tocmai pe noi lucrul acesta. Sau poate chiar pe mine, nu? Nu, dragul meu, fiul mamei mele va fi acasă în ajun de Crăciun.

Şi în cele din urmă sorţii au căzut asupra lui. Ce mângâiere şubredă i-a adus vestea instructorului său că va fi liber şi va putea pleca acasă de anul nou. Şi uite aşa în seara de ajun de Crăciun se afla în post. Oare asta este o sărbătoare de Crăciun?

În prima zi de sărbătoare Günter a primit la prima oră o carte poştală de la colegul lui de cameră Paul. Ilustrata a fost trimisă de la o masă de cârciumă. Stropi de bere au şters scrisul prin unele locuri şi câteva semnături indescifrabile dovedesc un consum abundent de alcool. Ca un fulger Günter vede în faţa ochilor o societate gălăgioasă şi

pe jumătate beată. Oare asta este o sărbătoare de Crăciun? Aşa se gândea el în sinea lui, în timp ce în zorii dimineţii celei de a doua zile de sărbătoare ieşea pe poarta cazărmii. După serviciul de noapte astăzi este liber. Cel puţin într-una din zilele de sărbătoare! Dar unde să meargă acum? La biserica din apropiere tocmai au început să bată clopotele. Günter se miră el însuşi cum – ca printr-o forţă magică este atras şi urmează sunetului clopotelor. Dar el este atât de singur şi îi rămâne atâta timp liber. Şi acum dimineaţa – unde să te duci? Dacă ar fi fost acasă s-ar fi dus cu siguranţă într-una din zilele de sărbătoare împreună cu părinţii la biserică.

Iată-l în sala mare a bisericii. Astăzi, în a doua zi de sărbătoare, au venit puţini oameni. Pe Günter, parcă-l supără puţin cântarea firavă. De aceea el începe să cânte ceva mai tare decât intenţionase. Tot mai mult îl cuprinde cântarea de bucurie:

„Veselă îmi tresaltă inima, în vremea aceasta, când plin de bucurie Toţi îngerii cântă Astăzi pleacă din camera Sa, Eroul lui Dumnezeu, care scoate omenirea Din tot necazul".

Apoi un vicar tânăr păşeşte la amvon pentru a ţine predica de dimineaţă încredinţată lui în această a doua zi de sărbătoare. Acesta nu este mult mai în vârstă decât mine, se gândeşte Günter. Ceva în lăuntrul lui îl obligă să-l ia în serios pe cel apropiat de vârsta lui.

Şi acesta la rândul lui îşi ia slujba în serios. Gtinter nu întâlneşte teamă în modul de expunere al tânărului predicator. Cuvintele rostite de acesta de la amvon parcă îl străpung:

— Cât de serios trebuie să se fi gândit Dumnezeu – la salvarea noastră, încât a dat pe singurul său fiu!

De fapt la lucrul acesta Günter nu s-a gândit niciodată. Chiar niciodată! Nu s-a gândit de loc că de fapt este nevoie de o salvare! Dar acum, lucrurile s-au clarificat pentru el. Conştiinţa lui îi spune că cel de la amvon are dreptate. Şi în felul acesta se lasă purtat cu plăcere şi de bunăvoie la copilul din Betleem, prin care Dumnezeu ne-a dat în dar mântuirea.

Da, tot ceea ce a auzit i-a devenit atât de important încât după serviciul divin îşi ia inima-n dinţi şi merge în sacristie. Tânărul predicator este aproape uimit de faptul că Cuvântul propovăduit de el a avut o acţiune atât de puternică, încât a putut să copleşească şi o ini-l mă mândră de soldat. Acum el se bucură. îl primeşte cu plăcere pe cel ce caută şi îl invită pentru după amiază în micuţul lui lăcaş.

Şi aici, în această după-masă se întâmplă ca un bărbat tânăr să conducă pe un altul la Mântuitorul.

Seara, când Günter trece prin poarta cazărmii, el zâmbeşte în tăcere.

— Interesant! Fără permisie! Dar acum s-a făcut într-adevăr şi pentru mine Crăciun!

Înăuntru nu este nicio dragoste!

Pe o stradă gălăgioasă, o clădire sumbră din cărămizi roşii. Aici marele oraş industrial şi-a adăpostit bătrânii fără ajutor.

Această trupă mică de oameni în vârstă este deosebită! Cel înalt de acolo a cunoscut odată zile mai bune. Nimeni nu ştie cum a nimerit el aici. Singuratic îşi parcurge zilele. Şi aici el se ascunde comparativ cu colegii lui de suferinţă în spatele unei distincţii deosebite.

Şi măicuţa de acolo. Când îşi relatează povestea vieţii parcă urmăreşti un roman captivant.

Cel de colo a fost odată croitor. Din fericirea de altă dată nu a putut salva altceva decât haina sa cea neagră pe care o coase şi o calcă mereu, pentru a o etala duminica în toată splendoarea ei.

Pe unul dintre ei l-am remarcat mereu în mod deosebit. O tristeţe deosebită îi brăzda faţa. Într-o zi mi-a povestit povestea vieţii sale. Era o poveste simplă. Viaţa lui a fost plină de trudă şi de muncă. Acum soţia era moartă, iar fiica se căsătorise.

— Vă vizitează fata din când în când? La această întrebare faţa lui se umple de amărăciune:

— O nu, ei nu mă vor!

Într-una din zile purta o jachetă nouă din lână.

— Ce călduroasă trebuie să fie jacheta, de unde o aveţi?

— Provine ea dintr-un pachet? Ce gest frumos!

— Da, a răspuns el, ea are grijă de mine, cât este nevoie, aici nu am ce să-i reproşez. În pachet au fost tot felul de lucruri frumoase, dar… îl întrerup.

— Asta este nemaipomenit, nu mai este loc pentru dar!

Dă să se întoarcă. îl reţin.

— Acum spuneţi-mi ce aveţi de reproşat la pachetul trimis de fiica dumneavoastră!

Atunci el mă priveşte plin de amărăciune şi tristeţe şi spune:

— Înăuntrul lui nu era niciun pic de dragoste!

Dintr-odată l-am înţeles pe bătrân. Şi am mai înţeles multe alte

lucruri. Am înţeles de ce mulţi din bătrânii de aici sunt marcaţi de amărăciune. Desigur, ei au o locuinţă, mâncare şi îmbrăcăminte. Desigur, ei sunt asiguraţi. Dar, înăuntru nu este niciun pic de dragoste!

Nu am mai scăpat de aceste cuvinte. În drumul meu am trecut pe lângă oficiul de muncă. Sute de bărbaţi se tot înghesuiau aici. De ce erau feţele lor atât de încrâncenate? De ce erau ochii lor plini de tristeţe? De ce? Oare nu observau că societatea şi statul le purtau de grijă cât se putea de bine? Cu siguranţă, este puţin. Dar de ce arătau ei atât de amărâţi? Atunci mi s-a părut că toţi ar striga aceeaşi propoziţie, toate aceste feţe palide şi aceşti ochi trişti, aceste inimi apăsate:

— Nu este niciun pic de dragoste înăuntru!

Ştiu, nu era vorba de o problemă politică sau economică. Era o reclamaţie a inimii adresată societăţii. Şi acuzarea era aceasta: Nu este niciun pic de dragoste înăuntru! Oamenii secolului XX au fost făcuţi componente de maşini, numere de maşini de care te foloseai cum voiai sau le aruncai.

Am trecut pe lângă o cârciumă. În norul de fum de tutun era o aglomeraţie de bărbaţi. Dar aceştia au o locuinţă, un cămin, au o soţie care-i aşteaptă, şi copii! De ce îi găseşti aici şi nu la casele lor! Nu este niciun pic de dragoste înăuntru! Oh, de câte ori nu auzi aceste cuvinte, de la cei ce se distrug prin alcool!

Soţiile palide, mamele frământate! Ele au fost odată fete tinere, vesele atunci când s-au căsătorit! Nu au găsit fericirea în familia lor? Nu era niciun pic de dragoste înăuntru! şopteau ele îndurerate.

Citim zilnic despre sinucigaşi. De ce au abandonat ei lumea, această lume care poate fi atât de frumoasă? Pare că şi aceştia ar striga din mormintele lor: Nu este niciun pic de dragoste înăuntru!

Tu care eşti copil al lui Dumnezeu! Lumea în care te afli are nevoie de tine! Ea nu are nevoie de cuvântările tale, de dezarmările tale morale.

Ascultă creştine… lumea de acum, are nevoie din partea ta de – dragostea lui Iisus!

Kem

— Kem este un ucenic brutar care este foarte activ în lucrarea evanghelică pentru tineret. Dar când s-a întâmplat această poveste el era abia la începutul meseriei.

Oh, el era un băiat palid şi slăbuţ. De aici i s-a tras şi porecla ciudată: Kem. Asta este de fapt prescurtarea ştrengărească de la –

căldare de var (Kalkeimer). Aşa îl numeau băieţii din cercul nostru de tineri, pentru că era atât de îngrozitor de palid – ca o găleată de var.

Dar nu era de mirare că arăta astfel. Era perioada războiului Zi şi noapte, în oraşul nostru Essen răsuna alarma. Trebuia să vezi cum reuşeşti să şi munceşti între aceste alarme. Şi bineînţeles acest micuţ ucenic a fost marcat serios de aceste evenimente.

Dar – Kem al nostru îşi făcea în continuare timp şi pentru a frecventa orele noastre de studiu biblic. Ne întâlneam într-un beci întunecos, căci toate clădirile de adunare fuseseră de mult distruse. Dar asta nu conta. Domnul Iisus venea şi la noi în beci şi umplea totul cu strălucirea Sa. Şi l-a câştigat şi pe tânărul Kem pentru sine. Oh, în acel beci am trăit clipe minunate împreună.

Iarăşi a avut loc un atac îngrozitor asupra oraşului Essen. Când s-a lăsat seara oraşul ardea în toate colţurile. Peste ruinele caselor îmi făceam loc să ajung la beciul nostru. Într-adevăr! Din nou se întrunise o trupă mică. Cablurile electrice erau distruse şi trebuia să stăm în jurul unui ciot de lumânare. Dar – Lumina lumii se aprindea luminos în inimile noastre. Iar nouă oamenilor care stăteam – în întuneric şi în umbra morţii, ne-a răsărit soarele din înălţime. (Cine cunoaşte Biblia ştie că aceste cuvinte provin din Cântarea de laudă a lui Zaharia din Luca 1).

Când ne-am despărţit, Kem s-a oprit în faţa mea. Pentru un moment am văzut o mare întristare pe faţa lui când spunea:

— Acum am pierdut totul. O mină a transformat casa în care locuiam într-o ruină… Dar dintr-odată pe faţa lui palidă a apărut o strălucire de nedescris. Părea de parcă bucuria ieşea prin toate butonierele atunci când a continuat:

— …acum nu mai am nimic decât numai pe Mântuitorul meu.

— Oh, băiete, i-am spus eu strângându-i mâna, atunci ţi-a rămas ceea ce este mai bun! De fapt tu nu ai pierdut adevărata bogăţie!

Şi Kem aproba acest lucru cu bucurie şi cu lacrimi în ochi.

Când am văzut lacrimile mi-am amintit de o strofă din cartea de cântări, care sună astfel:

„Astfel plâng, când plâng
Dar încă pot să aduc laudă.
Lauda se potriveşte foarte bine în astfel de încercări.
Poţi să-ţi cânţi tot amarul
Din inimă.

Numai Iisus se bucură!

Acolo răsună cântarea!”

Nu aş vrea să mor aşa…

De curând eram în mijlocul unui grup de tineri. După un scurt timp, veni vorba despre întâmplări din timpul războiului. Cu toate că erau băieţi foarte tineri, trecuseră prin multe.

Dintr-odată începu – Schauster. Desigur aceasta este porecla lui. Şi o şi merită. Căci el este un băiat foarte vesel şi ştrengar, care într-un timp foarte scurt a reuşit să facă să râdă o sală întreagă.

Şi de aceea am fost cu toţii uimiţi când am sesizat în cuvintele lui o seriozitate deosebită şi o groază puternică. El povestea:

— Într-una din zile mă aflam pe priciul buncărului nostru şi citeam din Biblie. Deodată s-a apropiat de mine un camarad şi întrebă:

— Ce citeşti aici?

— Biblia. Ei şi atunci a început:

— Asta este o carte fără sens! Este o carte plină de contradicţii! Niciun om chibzuit nu o mai citeşte! Asta te poate numai prosti!

Am ascultat toate acestea şi i-am replicat numai cu această propoziţie: De fapt ce vei face tu când va veni ziua judecăţii şi va trebui să stai cu toate păcatele tale înaintea lui Dumnezeu?

Ei şi după aceasta începu el şi mai înfocat.

— Toate astea sunt absurde. Nu există o judecată a lui Dumnezeu. Şi tocmai prin aceasta îţi poţi da seama cât de proşti sunt unii oameni…

În ziua următoare a venit aviaţia inamică şi a atacat, toată aşezarea noastră. Bombe incendiare şi bombe explozive bubuiau şi curgeau m şi în jurul aşezării noastre. A fost îngrozitor. Când totul s-a sfârşit ne-am apucat de degajare. Dar iată-l acolo, căzut pe omul de ieri care vorbea atât de batjocoritor, într-o stare deplorabilă. Ambele picioare i-au fost distruse de foc. împreună cu alţi camarazi l-am ridicat şi l-am dus la infirmerie pentru a fi bandajat. Deodată m-a privit cu ochi mari. O spaimă îngrozitoare îi brăzda faţa atunci când mă întrebă:

— Spune-mi, există cu adevărat o judecată a lui Dumnezeu? Şi apoi a murit.

Foarte serios Schauster îşi încheie povestirea cu următoarele cuvinte:

— Nu aş vrea să mor aşa!

— Nu aş vrea să mor aşa! Aceleaşi cuvinte le-am auzit cu câteva zile în urmă de la un alt tânăr.

Totul s-a petrecut într-un camping vesel de corturi. Stăteam în cortul meu. Deodată uşa cortului se deschise. Un tânăr băgă capul înăuntru şi întrebă:

— Pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră? A urmat o discuţie serioasă care s-a încheiat astfel: amândoi neam rugat fierbinte şi tânărul mulţumea că L-a găsit pe Domnul Iisus Cristos ca Mântuitor al său şi Domn şi pentru că se ştia salvat prin sângele Lui de păcat, moarte şi iad.

Când a vrut să plece, l-am mai reţinut un moment.

— Spune-mi de fapt cum ai ajuns pe această cale? Ştiu că toţi prietenii şi cunoscuţii tăi nu vor să ştie nimic despre Domnul Iisus.

Atunci el a devenit foarte grav şi spuse:

— În timpul războiului am trăit o mică întâmplare pe care nu am putut s-o uit. Un bărbat în vârstă de 45 de ani a fost împuşcat în abdomen. Cum stătea aşa culcat, gemea într-una: Dacă aş putea să mă rog! Să se roage cineva cu mine! Eu nu ştiu să mă rog! Nu ştie nimeni să se roage împreună cu mine?

Pe atunci aveam 16 ani. Şi cum îl auzeam pe omul acesta gemând astfel, m-am speriat îngrozitor şi m-am gândit: Nu aş vrea să mor vreodată aşa! Nu, nu aş vrea să mor în aşa fel încât nici să nu pot să mă rog. Apoi am încercat să mă rog împreună cu omul acela. Şi din acel moment m-am hotărât să devin un copil al lui Dumnezeu.

Învierea

O discuţie purtată în trenul local.

— Prostii!

Supărat domnul A. Îşi mototoleşte ziarul. Vecinul său se sperie de-a dreptul.

— Ei, dar despre ce prostii este vorba?

— Ah, aceste reflecţii tâmpite cu privire la paşte! auziţi numai: înviere! A sosit primăvara! Fluturi şi păsărelele sunt eliberate de gheţuri, spuse marele poet Goethe! Pretutindeni natura serbează Învierea. Pârâiele susură mai duios, floricelele se trezesc, păsărelele se întorc. Este paşte. Pretutindeni…! Toate astea sunt prostii!

— Dar permiteţi-mi, astea nu sunt prostii! Cum să fie astea prostii? Nu este oare pastele sărbătoarea învierii?

— Da, cu siguranţă! Dar nu este vorba despre învierea din

natură, oricât de minunată este aceasta, ci de învierea lui Iisus!

— Ei, dar daţi-mi voie: Ce spuneţi aici? Oare nu aud eu bine. Învierea lui Iisus?!

— Ba da, auziţi foarte bine! Este vorba despre învierea lui Iisus! Este vorba despre Fiul lui Dumnezeu, răstignit de oameni, aşezat într-un mormânt, care a înviat din morţi!

— Mai există astăzi oameni care cred aşa ceva? Ştiinţa a…!

— Cum? Ce a făcut ştiinţa?

— Ea a combătut învierea lui Iisus. Asta ştie doar orice copil.

— Atunci, din păcate orice copil ştie o tâmpenie foarte mare. Copii mei însă mai cântă şi astăzi: „… încă sunt oiţa lui Iisus şi mă bucur nespus…" Dar spuneţi-mi în ce fel a combătut ştiinţa învierea lui Iisus? Mă tem că aveţi o imagine fantastică despre ştiinţă.

— Iată că de curând am citit că învierea lui Iisus trebuie înţeleasă spiritual. El continuă să trăiască prin cuvintele Sale.

— Asta sună foarte drăguţ. Dar apostolii au pus un accent deosebit că El a înviat în trup. Ei subliniază că L-au atins şi că El a şezut înaintea lor.

— Ei, domnule dragă, apostolii! Câte mai spun şi aceia! Ei aveau numai o viziune. Ei nu se gândeau nici ziua nici noaptea la altceva decât la înviere. Ei, şi în cele din urmă şi-au închipuit că L-au văzut pe Iisus. Asta am citit tot într-un articol ştiinţific.

— Ce ştiinţă ciudată! Străduiţi-vă odată să citiţi în Noul Testament! Ucenicii nu se gândeau de loc ziua şi noaptea la înviere. Când Iisus a ieşit din mormânt ei nici nu voiau să creadă lucrul acesta. Ei au fost foarte critici şi lucizi. Nu, în felul acesta nu se creează autosugestia!

— Dar eu nu pot să cred, că cineva poate să învie de la moarte!

— Nici oamenii din Ierusalim care-l răstigniseră pe Iisus nu voiau să creadă lucrul acesta. Dar ei aveau şi un mijloc bun de a se convinge, dacă lucrurile erau într-adevăr reale.

— Ei, care era acesta?

— Ei trebuiau numai să deschidă mormântul şi să vadă dacă Iisus era acolo. Cu siguranţă că ei au şi făcut lucrul acesta. Dacă trupul mort ar mai fi fost înăuntru s-ar fi auzit strigăte mari. Dar nu s-a auzit nimic despre aşa ceva. Deci, mormântul era gol. Iisus a înviat!

— Dar, domnule dragă, cât pe aci să vă numesc un înapoiat –, dar asta nu demonstrează absolut nimic. Îmi amintesc că am auzit

odată pe această temă un referat foarte interesant. Cu acea ocazie s-a demonstrat foarte clar, că Iisus avea numai o moarte aparentă şi astfel el a ieşit a treia zi din mormânt. Iată o explicaţie foarte bună şi naturală a învierii.

— Ei dar văd că aveţi pregătită o serie întreagă de explicaţii. Dacă una nu se prinde, o scoateţi pe cealaltă. Sunteţi un căutător ciudat al adevărului! Dar să nu-mi luaţi în nume de rău – dar şi ce aţi spus dumneavoastră aici, sunt – prostii!

— Vă rog…!

— Nu vă supăraţi… şi fiţi puţin atent: în dimineaţa paştelui trei femei voinice s-au dus la mormântul lui Iisus, aşa ne relatează Biblia. După cum se ştie mormântul era săpat în stâncă şi a fost închis cu un bloc de stâncă foarte greu. Femeile doreau să îmbălsămeze trupul lui Iisus, după cum era obiceiul. Pe drum ele se gândeau: Cine ne va prăvăli piatra de la intrarea mormântului? Deci piatra era atât de grea încât trei femei zdravăne nu puteau s-o prăvălească. Şi această piatră să fi fost prăvălită de un mort aparent, şi anume de un om care de trei zile nu mâncase nimic, care suferise o groaznică tortură romană şi o răstignire? La răstignire mâinile i-au fost străpunse, deci principalele artere i-au fost distruse. Un astfel de cadavru sângerase mult. În afară de aceasta romanii s-au convins mai înainte, dacă El murise cu adevărat. Nu, nu, cu asemenea explicaţii primitive nu puteţi aborda problema!

— Atunci, domnul meu, cadavrul a dispărut într-alt fel. Îmi amintesc că am auzit că ucenicii ar fi furat cadavrul.

— Aşa, aţi auzit de asta? Păi chiar Biblia vorbeşte de aceasta.

— Aşa se explică deci…

— Da, Biblia relatează că duşmanii lui Iisus au împrăştiat această minciună, când mormântul gol nu mai putea fi ascuns. Bineînţeles că încă pe atunci nimeni nu credea lucrul acesta, căci, după cum se ştie mormântul era păzit de soldaţi romani. Şi aş vrea să-l văd pe hoţul acela care fură soldaţilor romani un cadavru!

— Ia ascultaţi: chiar credeţi în învierea lui Iisus?

— Desigur! înainte de toate cred lucrul acesta pentru că eu însumi L-am experimentat pe Iisus în viaţa mea. Nu mai voiam să trăiesc fără să am certitudinea că am un Mântuitor viu. Şi dumneavoastră îl puteţi găsi în Cuvântul lui Dumnezeu. Citiţi astăzi, în ziua de paşti, relatarea despre înviere!

Circul Sarrasani

Sună telefonul:

— Domnule pastor, în cartierul dumneavoastră s-a instalat circul Sarrasani. Alaltăieri a murit aici o americancă. Dumneavoastră trebuie să oficiaţi înmormântarea!

Se stabilesc locul şi ora.

În ziua următoare mă aflu în capela cimitirului. Aici se află sicriul. Un drapel american, mare îl acoperă. Un portar se apropie de mine:

— Ştiţi că este vorba despre o indiancă? Cortul în care locuia ea în cadrul campingului circului a luat foc şi ea a decedat din cauza arsurilor!

O indiancă? Oare a fost ea creştină? Şi ce căi întortocheate au adus-o la noi din stepele Americii de Nord? înainte ca să-mi pot ordona gândurile ce mă năpădesc, aud afară o muzică. Mă grăbesc să ies.

O imagine pestriţă. Iată că vine mărşuind tot circul, în faţă merg trei orchestre muzicale colorate. După acestea, directorul circului. Apoi vin indienii. În fruntea lor merge căpetenia înaltă, urmată de ceilalţi bărbaţi şi celelalte femei din tribul lor, siluete înalte, slabe, împodobite cu pene. După aceştia, un cortegiu fără sfârşit: cazaci şi tătari, chinezi şi japonezi, negrii din Africa de Nord şi cowboy din Statele Unite, dansatoare. Am remarcat în mod special un rând de fete tinere în pantaloni de călărie şi cizme cu pinteni, ale căror feţe sunt supraîncărcate cu farduri şi pudră. Ei toţi umplură gălăgioşi strâmta capelă a cimitirului. Înghesuiala este mare. Fetele tinere în ţinuta de călărie ocupă banca de la geam pentru a putea privi de sus tot ceremonialul. Şi apoi directorul circului mă prezintă căpeteniei indienilor. O imagine ciudată: preotul evanghelic în portul său de serviciu care-i strânge mâna căpeteniei indienilor cu tatuaj complet de război.

Dar apoi mă apasă pe inimă predica de înmormântare. Nu am mai întâlnit niciodată o asemenea înmormântare. Va fi bine dacă voi vorbi acestui popor nomad despre pelerinajul vieţii de pe pământ şi despre marea veşnicie?

Va fi oare posibil lucrul acesta? Mă adresez cu sfială directorului circului:

— Spuneţi-mi vă rog aceşti oameni înţeleg germana?

— Mă-ndoiesc, zâmbi el – chiar şi engleza o înţeleg numai câţiva

dintre ei. Sunt mulţi străini printre ei, care înţeleg numai limba lor maternă. Aceştia se înţeleg cu mine prin intermediul translatorului de engleză. Spuneţi numai orice că tot nu pricepe nimenea.

Atunci mă cuprinde o mare disperare. Nu ar avea niciun sens să vorbesc ceva ce nu înţelege niciun om. Totuşi, voi vorbi cel puţin pentru aceia care mă înţeleg. Cu siguranţă că directorul circului şi unul altul din cei prezenţi nu au mai călcat de mult timp pragul bisericii. Lor le voi vorbi despre veşnicie!

Citesc un pasaj din Biblie şi rostesc câteva propoziţii. Adunarea este îngrozitor de neliniştită. Fetele de sus de la fereastră se ocupă de oglinzile de buzunar, de rujuri şi pudriere. Desigur este plictisitor, dacă nu înţelegi un discurs.

Vorbesc despre destinul trist al acestei indience, care-şi găseşte mormântul într-o ţară străină:

— Voi care circulaţi mereu prin toate ţările, voi toţi sunteţi oameni fără patrie. Dar vouă vreau să vă spun, că în schimb patria veşnică a venit la voi. Sufletul nostru este acasă dacă este la Iisus.

Deodată se întâmplă ceva foarte ciudat. Când am rostit numele Iisus, în toată adunarea a izbucnit un freamăt. Acesta este un cuvânt pe care-l înţeleg cu toţii. Şi la rostirea numelui Iisus ei sunt foarte atenţi. Dar observ imediat: nu se întâmplă lucrul acesta datorită faptului că toţi cunosc acest nume; el are o putere deosebită. Indienii îşi pleacă capetele. Asiaticii neliniştiţi se liniştesc de tot. Ruşii mă privesc cu ochii mari. Dintr-odată am găsit un discurs pentru înmormântare. El se poate compune dintr-un singur nume: Acest nume măreţ Iisus!

Aşa rostesc o frază după alta, punând accentul pe numele Iisus. Tot mereu se pleacă indienii. Dintr-odată toată adunarea este liniştită. Ochii mei se îndreaptă spre fetele uşuratice: au dispărut rujurile şi oglinzile. Uneia îi curg lacrimile transparente pe obraji. Alta îşi sprijină capul în mâini, iar gândurile lor merg înapoi într-o perioadă a tinereţii mai curată, în care au auzit pentru prima dată de numele Iisus?

Şi în timp ce continui să propovăduiesc numele Lui Iisus şi toţi aceşti oameni din cele mai diferite colţuri ale lumii se liniştesc înainte Lui, mi se pare că trăiesc ceva din ceea ce se va întâmpla la sfârşit: în numele Lui se va pleca orice genunchi în cer, pe pământ şi sub pământ!

Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva!

Nu! Acea dimineaţă cumplită din anul 1940 nu o voi mai putea uita niciodată.

În acea zi Gestapoul a dat o lovitură foarte mare lucrării tineretului evanghelic din oraşul nostru. În biroul meu au apărut doi bărbaţi întunecaţi, au cotrobăit în toate actele, au confiscat – materialele dubioase şi în cele din urmă au plecat cu toate maşinile de scris.

Capul îmi era încă foarte răvăşit. Atunci a sunat cineva la uşă. A venit o femeie plângând; era mama unui colaborator credincios:

— Au fost la noi şi au golit toate dulapurile şi au răsturnat toate sertarele. Apoi au explicat:

— Acum avem dovada, că aici se practică un sport interzis…! încă nu terminase când a apărut un tată cu un raport asemănător. Spaima îi era tipărită pe faţă. Şi mă gândeam: Urât trebuie să fi procedat, dacă au reuşit să tulbure în aşa hal un om atât de puternic.

În cele din urmă s-au adunat vreo 40 – 50 de oameni. Funcţionarii trecuseră pe la toţi colaboratorii mei voluntari, au făcut percheziţii devastatoare, exprimând ameninţări sălbatice.

Am citit apoi împreună din Cuvântul lui Dumnezeu despre oraşul lui Dumnezeu care va rămâne – vesel chiar şi dacă se vor prăvăli munţii. După aceea ne-am rugat împreună. Ei au plecat de la mine mângâiaţi şi totuşi cu teamă în inimă, cu privire la ce va urma de aici înainte.

Ei şi, de fapt nu a urmat nimic. Poate că s-a urmărit numai o intimidare a tinerilor şi a părinţilor acestora pentru a le curma curajul de a mai activa în lucrarea evanghelică pentru tineret.

Dar în toată situaţia aceea s-a petrecut o întâmplare care merită să fie povestită:

La început toţi tinerii au fost supuşi unor audieri şi interogatorii chinuitoare şi de lungă durată.

La urmă mi-a venit şi mie rândul în calitate de conducător şi responsabil. Cu palpitaţii la inimă mă aflam din nou în cameră, în care trăisem deja atât de multe ore grele. Funcţionarul care urma să mă interogheze mă privi mult timp tăcut. Apoi a tras adânc aer în piept şi spuse, în cuvintele sale se putea percepe o zguduire profundă:

— Acum am audiat 50 dintre tinerii dumneavoastră, în timpul acesta s-a întâmplat ceva ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Niciunul din cei 50 nu m-a minţit. Toţi au preferat să se expună mai degrabă propriei pagube, decât să fi spus o minciună. Că mai există aşa ceva nu-mi vine să cred!

Mie mi s-a umplut inima de bucurie.

— Oh, măi băieţi! mă gândeam eu, voi aţi predicat mai cu putere decât unii evanghelişti cu renume. Voi aţi atins conştiinţa acestui bărbat împietrit!

Funcţionarul stătea tăcut pe un scaun. Bietul om! mi-ar fi plăcut să-i spun, dacă ar fi fost posibil lucrul acesta. Căci mă gândeam în clipa aceasta la ideea cât de îngrozitoare este o lume – fără Cristos!

Cristos sau anticrist

Disperat mă luptam pentru casa mea. Atacul aerian îngrozitor petrecut cu două zile în urmă a transformat oraşul într-o mare de flăcări.

De jur-împrejur luptele încetaseră. Mai rămăseseră numai zidurile înnegrite de funingine, din care fumul se ridica uşor.

Nu se mai puteau salva prea multe. Cele două etaje superioare au ars deja complet. Dar dacă se reuşea oprirea focului puteam să-mi salvez biblioteca valoroasă şi ceva mobilă.

Ochii erau inflamaţi de la fum şi oboseală, mâinile erau arse. Cu bare lungi despărţeam focul. Apa se terminase de mult.

Ia uite – şi toţi au ridicat capul! Ce-a fost asta? într-adevăr telefonul încă mai merge! Era caraghios cum în casa aceea distrusă şi în flăcări, în care pe sus se putea vedea cerul senin de primăvară, suna telefonul.

M-am năpustit la el:

— Aici este poliţia secretă de stat! Veniţi imediat aici!

— Dar nu pot. Îmi ard şi ultimele lucruri pe care le am în proprietate!

— Când vă cheamă poliţia de stat, atunci trebuie să apăreţi imediat. Vă aşteptăm într-o jumătate de oră!

Şi apoi mă aflam în biroul Gestapoului în faţa unui funcţionar elegant, care s-a uitat fugitiv la hainele mele arse, după care mi-a comunicat o interdicţie ridicolă oarecare, cu care erau chinuiţi mereu lucrătorii evanghelici tineri.

— Mi-ar plăcea să am grijile dumneavoastră! m-am auzit spunând. Şi apoi m-am speriat eu însumi de acele cuvinte. Dar domnul cu funcţie înaltă era foarte îngăduitor.

— Cum aşa? mă întrebă el.

— Păi, aici se scufundă o lume. Şi dumneavoastră vă prostiţi să mă chemaţi aici pentru un astfel de lucru!

Atunci a devenit dintr-odată foarte serios şi spuse:

— Pentru noi este important lucrul acesta. Vedeţi noi v-am urmărit exact. Şi am constatat că nu aţi pierdut niciun serviciu divin şi nicio oră pentru tineret. Când v-au fost distruse sălile şi bisericile, v-aţi dus în beciuri. Şi când se dărâma un beci, v-aţi organizat în următorul.

A trebuit să zâmbesc:

— Da, victoria Evangheliei continuă! Atunci s-a ridicat în picioare:

— Şi lupta noastră privind concepţia asupra lumii continuă şi ea! Chiar şi dacă s-ar scufunda toată lumea!

Ne priveam ochi în ochi şi simţeam unul în celălalt o hotărâre nemaipomenită.

— Deci cu aceasta acceptaţi, am spus eu încet – că tema acestor timpuri îngrozitoare este: Cristos sau anticrist!

— Aici vă dau dreptate. Se pune numai întrebarea dacă Iisus Cristos pe care vi-L imaginaţi mai trebuie să solicite minţile dumneavoastră – sau dacă vom domina noi şi concepţia noastră despre viaţă. Numai asta este o chestiune actuală. Tot restul reprezintă numai acompaniamente.

Şi apoi am putut să-i spun că Iisus Cristos nu este o imaginaţie ci, că El trăieşte.

Când mergeam spre casă mi-am amintit de casa în flăcări. Uitasem deja de tot de ea!

Şi asta a fost bine. De fapt nici nu conta casa şi proprietatea. Şi în toate nevoile inima mea s-a înveselit, că puteam să servesc unui Domn, a cărui victorie este sigură de când a strigat pe Golgota: S-a isprăvit!